

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAREK NIECHCIAŁ

Lublin, dnia 26 listopada 2019 r.

RLU.611.4.2018.KR.BP

p.o.

Decyzja NR RLU-1/2019

I. Na podstawie art. 23 b ust. 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się postanowienia wzorca umowy stosowane przez Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni, o treści:

I.1. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”,
(Postanowienie pkt 5 wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

I.2. „Osoby chcące korzystać z Parku Linowego muszą podpisać oświadczenie o następującej treści: NA ATRAKCJE WYSOKOŚCIOWE (PARK LINOWY, SKOK ADRENALINY, TYROLKI) WCHODZĘ DOBROWOLNIE I NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ”,
(Postanowienia pkt 6 zd. 1. wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

I.3. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”,
(Postanowienie pkt 5 wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

I.4. „Osoby chcące korzystać z Parku Linowego muszą podpisać oświadczenie o następującej treści: WSTĘP NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ LUB W PRZYPADKU OSÓB NIEPEŁNOLETNICH NA ODPOWIEDZIALNOŚĆ RODZICA LUB OPIEKUNA”,
(Postanowienia pkt 6 zd. 1. wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

I.5. „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Kolibki Adventure Park”,
(Postanowienie tiret 5. sekcji TYROLKI wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

I.6. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku”,
(Postanowienia pkt 8 wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

I.7. „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku”,
(Postanowienia pkt 8 wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

za niedozwolone postanowienia umowne, o których mowa w art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025 ze zm.), co stanowi naruszenia zakazu określonego w art. 23a ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369) i zakazuje się ich wykorzystywania w obrocie z konsumentami.

II. Na podstawie art. 23b ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada się na Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni środki usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu stosowania we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych określonych w punkcie I niniejszej decyzji w postaci obowiązku zamieszczenia przez Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni informacji o uznaniu za niedozwolone postanowień wzorców umów, o których mowa w punkcie I niniejszej decyzji w formie pisemnego ogłoszenia przy kasach na terenie parku rozrywki zlokalizowanym w Gdyni - Kolibki Adventure Park w sposób widoczny dla konsumentów, czcionką nie mniejszą niż 13 - czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB - #000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff) - w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia niniejszej decyzji i pozostawienie tam przez okres 6 miesięcy.

III. Na podstawie art. 23b ust. 3 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada się na Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni obowiązek publikacji na koszt Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni, na stronie internetowej tego Przedsiębiorcy (w dacie wydania niniejszej decyzji jest to strona internetowa www.adventurepark.pl)

w terminie 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji, informacji o uznaniu za niedozwolone postanowień wzorców umów, o których mowa w punkcie I niniejszej decyzji, w ten sposób, że komunikat powinien zostać umieszczony na stronie głównej i być utrzymywany na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty opublikowania na stronie internetowej oraz powinien być sformułowany:

- czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff),

- w ramce o rozmiarze nie mniejszym niż 1150 px x 350 px, tak aby wielkość czcionki była dostosowana do wielkości ramki, tj. ramka była w całości wypełniona oświadczeniem, o którym mowa w niniejszym punkcie,

- w górnej części strony głównej domeny www.adventurepark.pl bez możliwości zamknięcia informacji przez użytkownika. Oświadczenie ma być widoczne przez cały czas, gdy użytkownik wyświetla stronę / korzysta ze strony jw.,

wraz z odnośnikiem do treści wersji jawnej decyzji o tytule „Decyzja Prezesa UOKiK nr <nr decyzji> o uznaniu postanowień wzorca umowy za niedozwolone”, sporządzonym czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff), o rozmiarze nie mniejszym niż 48px.

IV. Na podstawie art. 106 ust.1 pkt 3a ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369) oraz stosownie do art. 33 ust. 6 tej ustawy,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

nakłada się na Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni:

1. karę pieniężną w wysokości 7.833 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote) płatną do budżetu państwa za stosowanie postanowienia wzorców umów określonego w punkcie I.1. sentencji niniejszej decyzji;
2. karę pieniężną w wysokości 7.833 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote) płatną do budżetu państwa za stosowanie postanowienia wzorców umów określonego w punkcie I.2. sentencji niniejszej decyzji;
3. karę pieniężną w wysokości 7.833 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote) płatną do budżetu państwa za stosowanie postanowienia wzorców umów określonego w punkcie I.3. sentencji niniejszej decyzji;
4. karę pieniężną w wysokości 7.833 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote) płatną do budżetu państwa za stosowanie postanowienia wzorców umów określonego w punkcie I.4. sentencji niniejszej decyzji;
5. karę pieniężną w wysokości 5.875 złotych (słownie: pięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt pięć złotych) płatną do budżetu państwa za stosowanie postanowienia wzorców umów określonego w punkcie I.5. sentencji niniejszej decyzji;
6. karę pieniężną w wysokości 3.917 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) płatną do budżetu państwa za stosowanie postanowienia wzorców umów określonego w punkcie I.6. sentencji niniejszej decyzji.
7. karę pieniężną w wysokości 3.917 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) płatną do budżetu państwa za stosowanie postanowienia wzorców umów określonego w punkcie I.7. sentencji niniejszej decyzji.

V. Na podstawie art. 77 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r., poz. 369) oraz w związku z art. 80 tej ustawy oraz stosowanie do art. 33 ust. 6 ww. ustawy, a także na podstawie art. 263 § 1 i art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r., poz. 369)

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów -

obciąża się Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni kosztami postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone w kwocie 139,20 zł (słownie: sto trzydzieści dziewięć złotych dwadzieścia groszy) i zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów przedmiotowych kosztów w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej: Prezesem Urzędu, Prezesem UOKiK) przeprowadził postępowanie wyjaśniające RLU-405-02/2017/EW, mające na celu wstępne ustalenie, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, lub też miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniających podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach. W toku prowadzonego postępowania wyjaśniającego wystosowano do Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni (zwanego dalej również: Przedsiębiorcą, Spółką), wezwanie z dnia 17 sierpnia 2017 r., wskazujące zakazane na mocy art. 23 a ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r., poz. 369, dalej jako ustawa okik), niedozwolone postanowienia wzorca umowy, o których mowa w art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145, dalej jako k.c.) Wezwanie zostało Przedsiębiorcy skutecznie doręczone w dniu 22 sierpnia 2017 r., jednak nie ustosunkował się on do jego treści. Przedmiotowe wezwanie wysłane zostało ponownie w dniu 18 października 2017 r. (doręczone w dniu 24 października 2017 r.), jednak pozostało bez odpowiedzi ze strony Przedsiębiorcy. Dowód: karty akt 3-22;

Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w postępowaniu wyjaśniającym dała podstawę do wszczęcia przeciwko Przedsiębiorcy postanowieniem z dnia 24 maja 2018 r., nr RLU-17/2018 postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone w związku z podejrzeniem naruszenia przez Spółkę zakazu określonego w art. 23a ustawy okik. Postawiony zarzut objął postanowienia o treści :

- „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”,
(Postanowienie pkt 5 wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));
- „Osoby chcące korzystać z Parku Linowego muszą podpisać oświadczenie o następującej treści: NA ATRAKCJE WYSOKOŚCIOWE (PARK LINOWY, SKOK ADRENALINY, TYROLKI) WCHODZĘ DOBROWOLNIE I NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ”,

(Postanowienia pkt 6 zd. 1. wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

➤ „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”,
(Postanowienie pkt 5 wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

➤ „Osoby chcące korzystać z Parku Linowego muszą podpisać oświadczenie o następującej treści: WSTĘP NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ LUB W PRZYPADKU OSÓB NIEPEŁNOLETNICH NA ODPOWIEDZIALNOŚĆ RODZICA LUB OPIEKUNA”,
(Postanowienia pkt 6 zd. 1. wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

➤ „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Kolibki Adventure Park”,
(Postanowienie tiret 5. sekcji TYROLKI wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

➤ „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku”,
(Postanowienia pkt 8 wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

➤ „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku”,
(Postanowienia pkt 8 wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19)).

Prezes Urzędu stwierdził, że postanowienia te mogą zostać uznane za niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Postanowieniem z dnia 24 maja 2018 r., nr RLU-17/2018 Prezes UOKiK zaliczył w poczet materiału dowodowego sprawy dowody zebrane w trakcie postępowania wyjaśniającego sygn. akt RLU-405-02/2017/EW, w tym wezwanie Prezesa UOKiK z dnia 17 sierpnia 2017 r. oraz z dnia 18 października 2017 r.

Dowód: karty akt 52-423;

Zawiadomienie z dnia 24 maja 2018 r. o wszczęciu postępowania administracyjnego, w związku z zarzutem naruszeń przepisów ustawy okik, Spółka otrzymała w dniu 29 maja 2018 r.

Dowód: karty akt 23-45;

Przedsiębiorca nie ustosunkował się do treści zawiadomienia oraz przedstawionych zarzutów.

W dniu 5 grudnia 2018 r. Prezes Urzędu skierował do Przedsiębiorcy pismo zawierające uzasadnienie faktyczne i prawne zarzutów postawionych Przedsiębiorcy w przedmiotowym postępowaniu (Szczegółowe Uzasadnienie Zarzutów). Spółka nie ustosunkowała się do przedmiotowego pisma.

Dowód: karty akt 479-502

Pismem z dnia 21 stycznia 2019 r. Prezes Urzędu zwrócił się do Spółki o nadesłanie dokumentu wskazującego na wysokość obrotu osiągniętego przez nią w 2018 r. Pismo Prezesa UOKiK pozostało bez odpowiedzi.

Dowód: karty akt 505-506

Pismem z dnia 23 stycznia 2019 r. Prezes UOKiK zawiadomił Spółkę o przyczynach niezalatwienia sprawy w terminie oraz pouczył o możliwości złożenia ponaglenia.

Dowód: karty akt 509-510

Pismem z dnia 4 kwietnia 2019 r., Prezes UOKiK zwrócił się do Pierwszego Urzędu Skarbowego w Gdyni o nadesłanie dokumentu wskazującego wysokość obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. Z dokumentów przesłanych przez Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdyni wynika, że obrót Spółki osiągnięty w 2018 r. wynosi **[usunięto]**.

Dowód: karty akt 517-519

Zawiadomieniem z dnia 21 maja 2019 r. Przedsiębiorca został poinformowany o niezalatwieniu sprawy w terminie oraz o przewidywanym terminie jej zalatwienia. Ponadto wskazano Spółce zmiany w treści uprzednio przesłanego Szczegółowego Uzasadnienia Zarzutów (zmiana kwoty przychodu stanowiącej podstawę do ewentualnego wymierzenia kary pieniężnej). Spółka nie ustosunkowała się do tego pisma.

Dowód: karty akt 527-528

Pismem z dnia 12 czerwca 2019 r. Prezes Urzędu zwrócił się do Pierwszego Urzędu Skarbowego w Gdyni oraz do Spółki z wnioskiem o przesłanie sprawozdania finansowego za rok 2018 r. Prezes Urzędu zwrócił się także do Pierwszego Urzędu Skarbowego w Gdyni z wnioskiem o przekazanie informacji o wysokości obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. jedynie z tytułu działalności parku rozrywki Adventure Park Gdynia Kolibki w Gdyni, jeśli na podstawie posiadanych przez Urząd Skarbowy danych możliwe jest wskazanie takiej informacji.

Dowód: karty akt 531-534

W odpowiedzi na ww. pismo Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdyni poinformował, iż nie wpłynęło do niego sprawozdanie finansowe Spółki za 2018 r., ponadto nie posiada informacji o wysokości obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. jedynie w ramach prowadzonego parku rozrywki. Spółka nie ustosunkowała się do przedmiotowego pisma Prezesa Urzędu.

Dowód: karty akt 539-519

Pismem z dnia 29 października 2019 r. Prezes Urzędu zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w sprawie, wyznaczając termin na zapoznanie się z aktami niniejszej sprawy.

Dowód: karty akt 541-543;

Przedsiębiorca nie skorzystał z możliwości zapoznania się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Prezes Urzędu ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni został zarejestrowany w Krajowym Rejestrze Sądowym w dniu 17 sierpnia 2012 r. pod numerem 0000430168. Przedmiotem działalności Spółki jest m.in. działalność rozrywkowa i rekreacyjna.

Dowód: wydruk z Krajowego Rejestru Sądowego- karty akt 46-53;

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej, Spółka świadczy usługi rekreacyjno - sportowe w parku rozrywki zlokalizowanym w Gdyni - Kolibki Adventure Park (dalej jako park rozrywki).

Oferta Spółki jest zamieszczona na stronie internetowej <http://adventurepark.pl>. W ofercie Przedsiębiorcy znajdują się zajęcia pozaszkolne dla klas, integracje dla firm, imprezy okolicznościowe, urodziny dla dzieci oraz możliwość korzystania z atrakcji i urządzeń w parku rozrywki. Przedsiębiorca nie zawiera pisemnych umów z konsumentami. Wejście na teren parku rozrywki następuje poprzez zakupienie przez konsumentów biletów wstępu. Na stronie internetowej <http://adventurepark.pl> co najmniej w okresie od sierpnia 2017 r. do dnia 24.04.2019 r. zamieszczony był Regulamin Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek oraz Regulamin Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dalej jako: Regulaminy) zawierające postanowienia:

- „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”,
(Postanowienie pkt 5 wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));
- „Osoby chcące korzystać z Parku Linowego muszą podpisać oświadczenie o następującej treści: NA ATRAKCJE WYSOKOŚCIOWE (PARK LINOWY, SKOK ADRENALINY, TYROLKI) WCHODZĘ DOBROWOLNIE I NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ”,
(Postanowienia pkt 6 zd. 1. wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));
- „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”,
(Postanowienie pkt 5 wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));
- „Osoby chcące korzystać z Parku Linowego muszą podpisać oświadczenie o następującej treści: WSTĘP NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ LUB W PRZYPADKU OSÓB NIEPEŁNOLETNICH NA ODPOWIEDZIALNOŚĆ RODZICA LUB OPIEKUNA”,
(Postanowienia pkt 6 zd. 1. wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));
- „Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Kolibki Adventure Park”,
(Postanowienie tiret 5. sekcji TYROLKI wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

- „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku”, (Postanowienia pkt 8 wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));
- „Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku”, (Postanowienia pkt 8 wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

Prezes Urzędu zważył, co następuje:

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy oik, ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu jest prowadzona w interesie publicznym. Podstawą ingerencji Prezesa Urzędu jest uprzednie ustalenie, że doszło do naruszenia interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 maja 2001 r. sygn. akt I CKN 1217/98 stwierdził, że w odniesieniu do konsumentów ustawa chroni ich interesy, jako zjawiska o charakterze instytucjonalnym, zbiorowym a nie indywidualnym czy nawet grupowym w rozumieniu sumy indywidualnych interesów konsumentów. Ochroną na podstawie ustawy oik objęte są więc jedynie takie działania, które dotyczą sfery interesów szerszego kręgu uczestników rynku. Uzasadniając zatem wystąpienie w niniejszej sprawie przesłanki naruszenia interesu publicznoprawnego podnieść należy okoliczność, iż rozpatrywana sprawa wiąże się z ochroną interesu wszystkich konsumentów, którzy skorzystali lub mogli skorzystać z oferty Przedsiębiorcy, tj. możliwości korzystania z oferty parku rozrywki Adventure Park Gdynia-Kolibki, którymi to usługobiorcami są osoby fizyczne, w tym również niepełnoletnie, będące w trakcie korzystania z usług w parku rozrywki pod opieką rodziców/opiekunów.

W ocenie Prezesa Urzędu, zakwestionowane działania Przedsiębiorcy polegały na stosowaniu we wzorcach umowy - Regulaminach - postanowień, które naruszają dobre obyczaje i rażąco naruszają interesy konsumentów, stanowią zatem niedozwolone postanowienia umowne, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c. Działania takie są zakazane na mocy art. 23a ustawy oik, a zatem ich stosowanie jest bezprawne.

W związku z tym, że działania Przedsiębiorcy nie miały charakteru jednostkowego, oferta nie była też adresowana do określonej grupy konsumentów, natomiast zakwestionowane postanowienia stosowane były wobec wszystkich aktualnych i przyszłych konsumentów korzystających z usług Przedsiębiorcy, a działaniom tym Prezes Urzędu zarzucił naruszenia art. 23a ustawy oik, kwestionowanymi działaniami zostały zagrożone interesy całego kręgu faktycznych i potencjalnych konsumentów, których sytuacja jest identyczna.

Wobec powyższego, uznać należy, iż w niniejszej sprawie doszło do naruszenia interesu publicznoprawnego.

Status Przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt 1 ustawy oik, przez przedsiębiorcę rozumie się m.in. przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2018 r. poz. 646). Jednocześnie art. 4 ust. 1 ustawy Prawo przedsiębiorców

reguluje, że przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Natomiast stosownie do art. 3 Prawa przedsiębiorców, działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły.

Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni wpisany jest do rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000430168. Z odpisu z tegoż Rejestru wynika, że Przedsiębiorca prowadzi m.in. działalność rozrywkową i rekreacyjną. Nie ma zatem wątpliwości, że działania Spółki są działaniami przedsiębiorcy. Działania Spółki podlegają zatem regulacjom ustawy okik, w tym mają do nich zastosowanie przepisy dotyczące zakazu stosowania we wzorach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § k.c.

Zakaz stosowania we wzorcach umowy niedozwolonych postanowień

Zgodnie z treścią art. 23a ustawy okik „zakazane jest stosowanie we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny”. Ocena zakwestionowanych postanowień musi zatem być dokonana na podstawie art. 385¹ § 1 k.c., zgodnie z którym: „postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny”.

Głównymi zatem przesłankami stwierdzenia niedozwolonego charakteru danego postanowienia umowy jest :

- ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta, po pierwsze, w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, po drugie zaś rażąco naruszając jego interesy;
- wyłączenie postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny;
- brak indywidualnego uzgodnienia z konsumentem.

Dla uznania danego postanowienia umowy jako niedozwolonego, przesłanki sprzeczności z dobrymi obyczajami i rażącego naruszenia interesów konsumenta muszą zachodzić równocześnie. Z reguły rażące naruszenie interesu konsumenta jest naruszeniem dobrych obyczajów, ale nie zawsze zachowanie sprzeczne z dobrymi obyczajami rażąco narusza ten interes (por. wyrok SN z 13 października 2010 r., I CSK 694/09).

Kompetencja do uznania danego postanowienia za abuzywne należy do Prezesa UOKiK na podstawie art. 23b ust. 1 ustawy okik. Zgodnie z tym przepisem, Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazującą jego wykorzystywania, jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu określonego w art. 23a. W decyzji Prezes UOKiK przytacza treść postanowienia wzorca umowy uznanego za niedozwolone. Decyzja ta po uprawomocnieniu, zgodnie z art. 23d ustawy okik, ma skutek wobec przedsiębiorcy, co do którego stwierdzono stosowanie niedozwolonego postanowienia umownego oraz wobec wszystkich konsumentów, którzy zawarli z nim umowę na podstawie wzorca wskazanego w decyzji.

Sprzeczność z dobrymi obyczajami

Klauzula generalna dobrych obyczajów stanowi odesłanie do ocen uzasadniających reguły moralne opierające się na wartościach powszechnie akceptowanych w Polsce. Dobre obyczaje pojmowane są również jako reguły postępowania zgodne z etyką, moralnością i aprobowanymi społecznie normami i zasadami postępowania. Kryteriami decydującymi o sprzeczności z dobrymi obyczajami jest wymóg nieusprawiedliwionego pokrzywdzenia i działanie wbrew dobrej wierze i uczciwości. Przyjmuje się, iż nieusprawiedliwione pokrzywdzenie zachodzi wówczas, gdy stosując ogólne warunki umów lub wzorce, próbuje się chronić własne interesy kosztem partnera, bez dostatecznego brania pod uwagę jego interesów i bez przyznania mu wyrównania z tego tytułu.

Pomocne przy ocenie abuzywnego charakteru postanowienia wzorca umowy może być dokonanie testu weryfikacji „przyzwoitości” danej klauzuli. Należy w związku z tym zbadać, czy oceniane postanowienie wzorca umowy jest sprzeczne z ogólnym wzorcem zachowań przedsiębiorców wobec konsumentów. Wymaga to ustalenia, jak wyglądałyby prawa lub obowiązki konsumenta w braku takiej klauzuli lub przy zastosowaniu istniejących przepisów o charakterze dyspozytywnym. Jeżeli konsument byłby - na podstawie ogólnych przepisów - w lepszej sytuacji, gdyby konkretnego postanowienia wzorca nie było, należy przyjąć, że może ono mieć charakter abuzywny (por. wyrok SN z 19 marca 2007 r., III SK 21/06).

Dobre obyczaje pozostają klauzulą generalną, która podlega konkretyzacji na okoliczność danego stanu faktycznego. Zgodnie z poglądem doktryny, sprzeczne z dobrymi obyczajami są działania, które zmierzają do niedoinformowania, dezorientacji, wywołania błędnego przekonania u klienta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności (...) czyli takie działanie, które potocznie określone jest jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. W stosunkach z konsumentami „dobry obyczaj” powinien wyrażać się we właściwym informowaniu o przysługujących uprawnieniach, niewykorzystywaniu pozycji profesjonalisty i rzetelnym traktowaniu partnerów umów. W takich stosunkach szczególne znaczenie mają te oceny zachowań podmiotów w świetle dobrych obyczajów, które odwołują się do takich wartości jak: szacunek wobec partnera, uczciwość, szczerłość, zaufanie, lojalność, rzetelność i fachowość.

Rażące naruszenie interesów konsumenta

Daną klauzulę będzie można uznać za abuzywną, kiedy umowne ukształtowanie praw i obowiązków konsumenta rażąco narusza jego interesy. Generalnie można przyjąć, iż chodzi tu o sytuacje, w których w sposób rażący naruszona została równowaga interesów stron umowy i to przez to, iż jedna z nich wykorzystwała swoją przewagę, układając ogólne warunki lub wzorce umowne. Pojęcie „interesów” konsumenta należy interpretować szeroko, nie tylko jako niekorzystne ukształtowanie jego sytuacji ekonomicznej. Należy tu uwzględnić także takie aspekty, jak niedogodności organizacyjne, stratę czasu, dezorganizację, wprowadzenie w błąd, nierzetelne traktowanie, czy naruszenie prywatności konsumenta (por. wyrok SN z 08 czerwca 2004 r., I CK 635/03).

Interpretacji, kiedy mamy do czynienia z rażącym naruszeniem interesów konsumenta, a kiedy tylko ze zwykłym nie można sprowadzać do kategorii czysto ekonomicznej, gdyż nie chodzi tu o kryteria rachunkowe, a więc porównanie pieniężnej wartości świadczeń. Określenie „rażąco”, należy odnieść do znacznego odbiegania przyjętego uregulowania od zasad uczciwego (słusznego) wyważenia praw i obowiązków. Jako tego typu zasady

konstruujące modelowe (optymalne) ukształtowanie praw i obowiązków umownych stron traktowane są przepisy ustawowe o charakterze dyspozytywnym. Stąd też nie jest możliwe ustalenie pewnych ogólnych kryteriów, których spełnienie w każdej sytuacji automatycznie prowadzić będzie do uznania, że interesy danego konsumenta zostały rażąco naruszone. Oznacza to, że ocena, czy postanowienia zawartej umowy rażąco naruszają interesy konsumenta, powinna być dokonywana *in concreto*, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danego przypadku. W tym zakresie zasadne jest ponadto sięgnięcie do Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich 93/13, która stanowi, że daną klauzulę należy uznawać za niedozwoloną, gdy naruszając zasadę wzajemnego zaufania, powoduje znaczącą (istotną) i nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na niekorzyść konsumenta (art. 3 ust. 1). W związku z tym pojęcie „rażącego naruszenia interesów konsumenta” można utożsamiać z istotną i nieusprawiedliwioną dysproporcją praw i obowiązków na jego niekorzyść. Ponadto, przy określaniu stopnia naruszenia interesów konsumenta należy stosować nie tylko kryteria obiektywne (np. wielkość poniesionych czy groźących strat), lecz również względy subiektywne związane bądź to z przedsiębiorcą (np. renomą firmy), bądź to z konsumentami (np. seniorzy, dzieci). Konieczne jest zbadanie, jaki jest zakres groźących potencjalnemu konsumentowi strat lub niedogodności (por. wyrok SA z 13 marca 2014 r., sygn. VI ACa 1733/13 i wyrok SOKiK z 26 maja 2015 r., sygn. XVII AmC 2615/14). W dotychczasowym orzecznictwie dotyczącym uznawania postanowień umowy za niedozwolone kluczowym orzeczeniem, powoływanym w uzasadnieniach wielu późniejszych wyroków, jest wyrok SN z 13 lipca 2005 r., sygn. I CK 832/04.

Sąd Najwyższy dokonał w nim wykładni art. 385¹ k.c. wskazując, iż rażące naruszenie interesów konsumenta oznacza nieusprawiedliwioną dysproporcję praw i obowiązków na jego niekorzyść w określonym stosunku obligacyjnym, natomiast działanie wbrew dobrym obyczajom w zakresie kształtowania treści stosunku obligacyjnego wyraża się w tworzeniu przez partnera konsumenta takich klauzul umownych, które godzą w równowagę kontraktową tego stosunku. Obie, wskazane w tym przepisie, formuły prawne służą do oceny tego, czy standardowe klauzule umowne zawarte we wzorcu umownym przekraczają określone przez ustawodawcę granice rzetelności kontraktowej twórcy wzorca w zakresie kształtowania praw i obowiązków konsumenta. W ujęciu proponowanym przez Sąd Najwyższy, wyznacznikiem dobrych obyczajów jest interes konsumenta w stosunku umownym z przedsiębiorcą. Sprzeczne z dobrymi obyczajami są postanowienia umowne godzące w równowagę kontraktową stron, nierówno rozkładające prawa i obowiązki stron, przy czym ta nierówność ma dotyczyć praw i obowiązków teoretycznie słabszej strony, czyli konsumenta.

Postanowienia określające główne świadczenia stron

Przez pojęcie „głównych świadczeń stron” należy zasadniczo rozumieć elementy przedmiotowo istotne (*essentialia negotii*) umowy, które przyjmowane są przez strony na zasadzie wyraźnego, a nie domniemanego konsensusu, co wskazuje na indywidualne uzgodnienie treści tych postanowień. Nie ulega wątpliwości, że w praktyce są to postanowienia określające cenę oraz przedmiot świadczeń stron umowy. Za świadczenia główne stron nie są natomiast uznawane postanowienia dotyczące świadczeń ubocznych, np. odsetki za opóźnienie, lub klauzule, które wywierają wpływ na wysokość świadczenia

głównego, np. klauzule waloryzacyjne (por. wyrok SOKiK z 01 marca 2007 r., sygn. XVII AmC 12/06, LEX nr 311031).

Jak podkreśla się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, pojęcie głównych świadczeń stron należy interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy. Ustawodawca posłużył się bowiem terminem „postanowienia określające główne świadczenia stron”, a nie zwrotem „dotyczące” takiego świadczenia, który ma szerszy zakres (por. wyrok SN z 08 czerwca 2004 r., sygn. I CK 635/03, LEX nr 846537). Z drugiej jednak strony należy odnotować pogląd, iż dla określenia pojęcia głównego świadczenia stron nie ma przesądzającego znaczenia to, czy dane świadczenie należy do essentialia negotii. Z tej przyczyny zasięg tego pojęcia musi być zawsze ustalany ad casum z uwzględnieniem wszystkich postanowień oraz charakteru i celu zawieranej umowy (wyrok SN z 8 listopada 2012 r., sygn. I CSK 49/12).

Przesłanka braku indywidualnego uzgodnienia

W przypadku postępowania w sprawie uznania postanowienia za niedozwolone przesłanka braku indywidualnego uzgodnienia nie ma znaczenia wobec abstrakcyjnego charakteru kontroli postanowienia wzorca umowy. Prezes Urzędu, nie bada w niniejszym postępowaniu konkretnych stosunków istniejących pomiędzy kontrahentami, ale wzorzec i treść hipotetycznych stosunków, jakie powstałyby pomiędzy przedsiębiorcą, a potencjalnym konsumentem. Nie ma zatem znaczenia, czy jakaś konkretna umowa była między stronami negocjowana ani nawet czy wzorzec był, czy też nie był zastosowany przy zawieraniu jakiegokolwiek konkretnej umowy. Kontrola ta ma bowiem charakter oceny ex ante i obejmuje wzorzec, nie zaś konkretną umowę.

Klauzule szare

Katalog przykładowych klauzul abuzywnych określony w art. 385³ k.c. zawiera najbardziej typowe i znane z praktyki obrotu postanowienia naruszające równowagę kontraktową stron. Samo jednak zamieszczenie klauzuli wśród postanowień wymienionych w omawianym katalogu nie powinno przesądzać automatycznie o jej niedozwolonym charakterze. Nie jest bowiem wykluczone, iż konkretna klauzula, mimo iż objęta listą, nie ma niedozwolonego charakteru. W konkretnym przypadku może się okazać, iż nie prowadzi ona do rażącego naruszenia interesów konsumentów. Dlatego też katalog klauzul zawarty w art. 385³ k.c. należy traktować jako listę tzw. klauzul szarych.

Jak wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego, postanowienie umowne, które zostało umieszczone w przykładowym katalogu nieuczciwych postanowień umownych nie jest per se nieuczciwym postanowieniem umownym. Treść tego katalogu nie przesądza statusu danego postanowienia jako niedozwolonego postanowienia umownego (postanowienia wzorca umowy). Wykaz ten należy kwalifikować jako swoistą wskazówkę co do rodzaju postanowień, które mogą budzić zastrzeżenia z punktu widzenia ich zgodności z interesami i uprawnieniami konsumentów (wyrok SN z 11 października 2007 r., sygn. III SK 19/07, LEX nr 496411).

Ocena postanowień umowy stosowanych przez Przedsiębiorcę

Ad. I.1 - I.4

Prezes UOKiK uznał, że poszczególne postanowienia o treści:

1. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”,

pkt 5 wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19);

2. „Osoby chcące korzystać z Parku Linowego muszą podpisać oświadczenie o następującej treści: NA ATRAKCJE WYSOKOŚCIOWE (PARK LINOWY, SKOK ADRENALINY, TYROLKI) WCHODZĘ DOBROWOLNIE I NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ”,

(pkt 6 zd. 1. wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

3. „Wejście do Parku Linowego następuje na własną odpowiedzialność”,

(pkt 5 wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

4. „Osoby chcące korzystać z Parku Linowego muszą podpisać oświadczenie o następującej treści: WSTĘP NA WŁASNĄ ODPOWIEDZIALNOŚĆ LUB W PRZYPADKU OSÓB NIEPEŁNOLETNICH NA ODPOWIEDZIALNOŚĆ RODZICA LUB OPIEKUNA,

(pkt 6 zd. 1. wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

spełniają przesłankę niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Przenosząc uprzednie rozważania na treść zakwestionowanych postanowień, na wstępnie stwierdzić należy, że prowadzenie działalności gospodarczej, czyli wszelkiej działalności produkcyjnej, usługowej lub handlowej prowadzonej w celach zarobkowych, wiąże się z występowaniem po stronie przedsiębiorcy różnych ryzyk, do których należy również ryzyko zaistnienia zdarzeń, z którymi przepisy prawa wiążą określone skutki. Zasady ponoszenia odpowiedzialności oraz określenie podmiotów odpowiedzialnych za skutki zdarzeń regulują przepisy prawa, które jednakże w części dotyczącej odpowiedzialności cywilnej mają charakter względnie obowiązujący, tzn. mogą być, co do zasady modyfikowane wolą stron umowy.

Treść zakwestionowanych w pkt I.1.-I.4. postanowień, tyczy się rozkładu ryzyka dotyczącego skutków zdarzeń związanych z wejściem na teren Spółki, ergo korzystaniem z usług Spółki przez konsumentów, a co za tym idzie, odpowiedzialności za szkodę związaną z korzystaniem z oferowanych atrakcji. Zakwestionowane postanowienia wzorców Regulaminów przerzucają na konsumenta odpowiedzialność za szkody, bez rozróżnienia, czy chodzi o szkodę na osobie, czy z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. W postanowieniach jest bowiem mowa o wejściu do parku liniowego / na atrakcje wysokościowe - na własną odpowiedzialność oraz o tym, że złożenie oświadczenia / samo wejście do parku liniowego jest równoznaczne z potwierdzeniem korzystania z atrakcji na własną odpowiedzialność lub odpowiedzialność rodziców/opiekunów. Spółka z

góry przerzuciła na konsumentów ryzyko w postaci odpowiedzialności za skutki zdarzeń mających związek ze świadczonymi przez nią usługami. Przywołane postanowienia, uwalniają od tej odpowiedzialności Adventure Park sp. z o.o., w sytuacji, gdy do zdarzenia dojdzie wskutek wejścia / wstępu konsumenta na teren Przedsiębiorcy, na którym oferowane są usługi rekreacyjne; wejścia na atrakcje wysokościowe.

Spółka zamieściła zakwestionowane postanowienia w treści zredagowanych przez siebie wzorców umownych, opublikowanych pod adresem internetowym http://adventurepark.pl/?page_id=19. Przesądza to o tym, iż postanowienia te ukształtowane zostały jednostronnie przez Przedsiębiorcę, a konsumenci nie mieli żadnego wpływu na ich treść.. Postanowienia te nie dotyczą głównych, przedmiotowo istotnych postanowień umowy, ponieważ w ramach łączącego strony dwustronnego stosunku zobowiązaniowego postanowienia przedmiotowo istotne to te, które dotyczą ceny oraz przedmiotu świadczenia. Powyższe stwierdzenie oznacza, iż spełnione zostały w okolicznościach sprawy przesłanki negatywne, tj. których brak umożliwia dalszą analizę ww. postanowień pod kątem ich abuzywności.

Dla stwierdzenia abuzywności przedmiotowych postanowień konieczne jest ustalenie, jak wyglądałyby prawa i obowiązki konsumenta w sytuacji braku zakwestionowanych klauzul. Jak stwierdził Sąd Najwyższy¹: „jeżeli przepisy ogólne stawiają konsumenta w lepszej sytuacji niż postanowienia wzorca umowy proponowanego przez przedsiębiorcę, to w zasadzie postanowienia te należy uznać za niedozwolone. Odstępstwo od tej zasady możliwe jest tylko, o ile zmiana jest uzasadniona specyfiką wzajemnych świadczeń lub jest kompensowana innymi postanowieniami umowy”.

Zastosowanie znajdzie tu zatem ogólny przepis dotyczący odpowiedzialności kontraktowej przy wykonywaniu zobowiązań wzajemnych, tj. art. 471 k.c., z którego wynika, że dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Art. 472 k.c. stanowi z kolei, że jeżeli ze szczególnego przepisu ustawy albo z czynności prawnej nie wynika nic innego, dłużnik odpowiedzialny jest za niezachowanie należytej staranności. Art. 355 § 1 k.c. dookreśla, iż dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność), a § 2 tego samego przepisu - że należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Przepis art. 471 k.c. ma charakter względnie obowiązujący, zatem, co do zasady, możliwa jest umowna modyfikacja zasad tej odpowiedzialności (taka zdaje się być intencja Przedsiębiorcy, który chce odebrać od konsumentów oświadczenia o zakwestionowanej treści), w tym, poprzez jej ograniczenie ze wskazanych przyczyn.

Poza reżimem odpowiedzialności kontraktowej, w okolicznościach niniejszej sprawy może dojść również do odpowiedzialności z tytułu deliktu. To samo zdarzenie może bowiem skutkować powstaniem roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem

¹ wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2007 r., sygn. akt III SK 21/06 oraz z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 9/07

niedozwolonym, jak i roszczenia o naprawienie szkody powstałej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Ma to miejsce, gdy naruszenie jest bezprawne, czyli wówczas gdy jednocześnie z naruszeniem obowiązku umownego następuje naruszenie obowiązku powszechnego ciężącego na każdym. Przepisy dotyczące odpowiedzialności deliktowej uregulowane są w art. 415-445 k.c. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swojej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie z art. 443 k.c. strony mogą w umowie wyłączyć roszczenia z tytułu odpowiedzialności deliktowej i przewidzieć wyłączność reżimu kontraktowego jako podstawy przyszłych roszczeń wynikających z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

Jednakże możliwość dokonywania modyfikacji przez strony umowy zasad odpowiedzialności zarówno na gruncie odpowiedzialności z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, jak i z tytułu deliktu, w przypadku gdy jedną stroną umowy jest konsument, wyklucza art. 385³ pkt 1 i 2 k.c., które wskazują, że: w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności:

1. wyłączają lub ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za szkody na osobie;
2. wyłączają lub ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

W ocenie Prezesa UOKiK, działania Spółki, polegające na wprowadzeniu do treści Regulaminów postanowień, które modyfikują w ten sposób zakres odpowiedzialności stron stosunku umownego, iż praktycznie obciążają tą odpowiedzialnością tylko konsumenta w sytuacji zaistnienia szkody osobowej lub rzeczowej - w świetle ww. przepisów oraz okoliczności sprawy nie znajduje żadnego uzasadnienia. Zakres obowiązków konsumenta wynikający z treści wyżej zakwestionowanych postanowień, w porównaniu do regulacji ustawowych, wskazuje na nieuzasadnione pogorszenie jego sytuacji prawnej. W przedmiotowej sprawie Spółka odpowiada za należyte wykonanie zobowiązania, w tym poprzez stworzenie konsumentowi, w każdej sytuacji, warunków do bezpiecznego korzystania z oferowanych atrakcji, ze szczególnym uwzględnieniem świadczenia tzw. atrakcji wysokościowych. W tym zakresie, na Przedsiębiorcy spoczywa ryzyko zdarzeń, które mogą mieć miejsce na jego terenie i które mogą zostać zakwalifikowane jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania, przy uwzględnieniu, iż działania Przedsiębiorcy musi cechować co najmniej należyta staranność, którą określa się przy uwzględnieniu zawodowego charakteru tej działalności. Brak jest jakichkolwiek podstaw do przerzucenia tego ryzyka na konsumenta, którego obciąża obowiązek zapłaty ceny usługi.

Przechodząc do uzasadniania porównania ustawowych zasad odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania z tymi wprowadzonymi w zakwestionowanych postanowieniach, na wstępie stwierdzić należy, iż ustawowy obowiązek odpowiedzialności za szkodę (zarówno na osobie jak i na majątku), która miała miejsce w związku ze świadczeniem usług przez Spółkę spoczywa na podmiocie, którego zawinione działania (zaniechania) pozostają w związku przyczynowym z powstaniem szkody. Wskazać należy, że, ustawodawca nie uzależnił tej odpowiedzialności od żadnych dodatkowych okoliczności, w tym dotyczących sposobu współdziałania strony przy wykonaniu zobowiązania. Zakwestionowane w pkt I.1.-I.4. postanowienia stosowane przez Adventure Park Sp. z o.o., odpowiedzialnością za wszelkie zdarzenia obciążają tylko konsumentów (sformułowanie na własną odpowiedzialność / odpowiedzialność rodzica lub opiekuna), o ile konsument zrealizował wejście na teren Przedsiębiorcy / wejście na atrakcje wysokościowe.

Zatem, porównanie regulacji ustawowych i tych zamieszczonych w kwestionowanych postanowieniach prowadzi do wniosku, że prawa i obowiązki konsumentów normowane treścią zakwestionowanych w pkt I.1.-I.4. postanowień, są dla konsumentów mniej korzystne, niż regulacje ustawowe. Jednocześnie, w ocenie Prezesa UOKiK, przerzucenie na konsumentów w takich przypadkach ciężaru odpowiedzialności nie jest uzasadnione ani specyfiką wzajemnych świadczeń, ani też nie jest kompensowane innymi postanowieniami umowy. Usługi rekreacyjne świadczone w Adventure Park sp. z o.o. - m.in. Park linowy, Skok adrenaliny, Tyrolki - nie należą bowiem ani do sportów ekstremalnych ani też o wysokim stopniu ryzyka, co najwyżej stopień ryzyka można określić jako podwyższony. Brak jest zatem szczególnych okoliczności, które uzasadniałyby przerzucenie wyłącznie na konsumentów odpowiedzialności za skutki wszelkich zdarzeń, które mogą mieć miejsce po wejściu klientów na teren Spółki.

Przywołane wejście na teren Przedsiębiorcy może wiązać się z określonymi konsekwencjami dla konsumentów, ale w świetle obowiązujących przepisów, nie polegają one na zwolnieniu z wszelkiej odpowiedzialności wyłącznie przedsiębiorcy i przerzuceniu tej odpowiedzialności na jego kontrahenta. Przepis art. 354 § 1 i § 2 k.c. zobowiązuje obydwie strony umowy do współdziałania przy wykonywaniu kontraktu. Zgodnie z jego treścią, wierzyciel ma obowiązek współdziałania przy wykonaniu zobowiązania zgodnie z treścią zobowiązania i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno - gospodarczemu oraz zasadami współżycia społecznego a nadto w sposób odpowiadający ustalonym zwyczajom. Brak współdziałania przy wykonywaniu umowy może narazić poszkodowanego konsumenta na zarzut przyczynienia się do powstania szkody, co skutkować może proporcjonalnym zmniejszeniem odszkodowania stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron (art. 362 k.c.), a nawet w niektórych przypadkach uznać 100 % przyczynienia się do szkody po stronie konsumenta. Stwierdzić należy, iż możliwe są sytuacje, w których działania konsumenta ocenione zostaną jako przyczynienie do powstania szkody, ale obok tej przyczyny istnieć będzie również druga równie istotna przyczyna w postaci zawinionego działania (zaniechania) przedsiębiorcy, który powinien przewidzieć możliwe zagrożenia na swoim terenie i te zagrożenia usunąć. W takiej sytuacji, chociaż odpowiedzialność za skutki zdarzenia nadal spoczywać będzie na przedsiębiorcy, to odszkodowanie należne konsumentowi może zostać proporcjonalnie zmniejszone (w stosunku do stopnia przyczynienia się konsumenta do powstania szkody). Stąd też, skoro Spółka zdecydowała się uregulować we wzorcach umownych odwołania do zakresu odpowiedzialności stron po przystąpieniu przez konsumentów do świadczenia usług (moment wejścia na teren), to przytoczone postanowienia winny mieć na tyle uniwersalny charakter, ażeby w sposób komplementarny, z poszanowaniem obligacyjnej równowagi kontrahentów normować wszystkie mogące się urzeczywistnić stany faktyczne.

W przypadku powyżej cytowanych klauzul, które dotyczą odpowiedzialności stron stosunku zobowiązaniowego z udziałem konsumenta, za dobry obyczaj należy uznać:

- szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka;
- niewykorzystywanie uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji
- rzetelne traktowanie konsumenta jako równorzędnego partnera umowy.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy naruszenie dobrych obyczajów polega na nieusprawiedliwionym pokrzywdzeniu interesów konsumenta i działaniu wbrew dobrej wierze i uczciwości kupieckiej Przedsiębiorcy który próbuje chronić wyłącznie własne interesy kosztem kontrahenta - konsumenta, bez dostatecznego brania pod uwagę jego interesów i bez przyznania mu wyrównania z tego tytułu. Konsument jako słabsza strona umowy, ma prawo sądzić, że regulacje stworzone przez Przedsiębiorcę jako profesjonalistę są zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i nie krzywdzą konsumentów. Zatem przyjmuje je jako wiążące obydwie strony umowy, ze wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami prawnymi. Zachowanie i wybory konsumenta są tym samym zdeterminowane treścią postanowień, które przekazują mylną informację o prawach i obowiązkach stron umowy. Przerzucenie na konsumenta, korzystającego z usług w parku rozrywki, wszelkiego ryzyka wynikającego z zawarcia umowy z Przedsiębiorcą, jak i obowiązku ustalenia obowiązujących zasad odpowiedzialności jest nie do pogodzenia z obowiązkiem zapewnienia konsumentowi, jako słabszej stronie kontraktu, minimum ochrony a ponadto prawa do rzetelnej i prawdziwej informacji.

Z kolei rażąco naruszenie interesów konsumentów przejawia się w naruszeniu zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego, poprzez jednostronne przerzucenie na konsumenta wszelkiej odpowiedzialności z tytułu zdarzeń skutkujących szkodą, do których może dojść w parku rozrywki. Jednostronność relacji ukształtowanych przez Przedsiębiorcę - wyłącznie na ich korzyść, z pominięciem wszelkich sytuacji, które wyłączają odpowiedzialność konsumenta, rodzica czy opiekuna oznacza istotne odchylenie przyjętego uregulowania od zasady uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Brak jest przy tym w przedmiotowym stosunku zobowiązaniowym okoliczności, które uzasadniałyby taką dysproporcję. Dodatkowo zapisy Regulaminów wprowadzają równie nieusprawiedliwioną dysproporcję wiedzy, co do praw i obowiązków stron umowy powstałą wskutek działań Przedsiębiorcy na niekorzyść konsumenta. W konsekwencji, kwestionowane postanowienia, wobec istotnej i nieuzasadnionej dysproporcji praw, uznać należy za rażąco naruszające interesy konsumentów w określonym stosunku obligacyjnym. Tym samym, w okolicznościach sprawy, Przedsiębiorca narusza równowagę stron stosunku zobowiązaniowego z pokrzywdzeniem ekonomicznych i pozaekonomicznych interesów konsumenta.

Z uwagi na naruszenie równowagi kontraktowej stron stosunku zobowiązaniowego uznać należy, iż ww. postanowienia stanowią niedozwolone postanowienia umowy, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c., stanowiąc naruszenia z art. 23a ustawy okik;

Ad. I.5

Prezes UOKiK uznał, że postanowienie o treści:

„Za nieprzestrzeganie jakiegokolwiek punktu regulaminu grozi bezwzględne wydalenie z terenu Kolibki Adventure Park”,

(tired 5. sekcji TYROLKI wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

spełnia przesłankę uznania go za niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

Jak to zostało już zaprezentowane, przez działanie wbrew dobrym obyczajom (w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.) - przy kształtowaniu treści stosunku zobowiązaniowego - należy rozumieć wprowadzanie do wzorca takich postanowień umownych, które godzą w równowagę kontraktową stron tego stosunku, w szczególności przyznają Przedsiębiorcy jednostronne uprawnienie do kształtowania treści stosunku oraz zakresu praw i obowiązków stron. Tymczasem rażące naruszenie interesów konsumenta może przejawiać się w nieusprawiedliwionej dysproporcji praw i obowiązków stron, wynikających z umowy, na niekorzyść konsumenta. W doktrynie trafnie akcentowane jest kryterium lojalności kontraktowej. Pojęcie rażącego naruszenia interesów konsumenta nie jest ograniczone tylko do wymiaru czysto ekonomicznego, ale obejmuje także naruszenie zasad rzetelności i uczciwości oraz równowagi, zwłaszcza na niekorzyść strony słabszej, która nie potrafi skorzystać z przysługujących jej uprawnień.

Z kwestionowanego powyżej postanowienia wzorca umowy wynika, że Przedsiębiorca przyznaje sobie uprawnienie do podjęcia jednostronnej decyzji w przedmiocie bezwzględnego wydalenia konsumenta z terenu Spółki w sytuacji „nieprzestrzegania jakiegokolwiek punktu regulaminu”.

Ocena ww. postanowienia jako niedozwolonego postanowienia wzorca umowy może być dokonana, poprzez porównanie treści praw i obowiązków stron umowy wynikających z treści zakwestionowanego postanowienia z prawami i obowiązkami uregulowanymi w obowiązujących przepisach prawa. Przepis art. 493 § 1 k.c. reguluje sytuację, gdy jedno ze świadczeń wzajemnych stało się niemożliwe wskutek okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność strona zobowiązana, dając drugiej stronie umowy uprawnienie do: według swego wyboru, albo żądania naprawienia szkody wynikłej z niewykonania zobowiązania albo odstąpienia od umowy. Z powyższego wynika, iż odstąpienie od umowy może mieć miejsce wtedy, gdy :

- świadczenie wzajemne stało się niemożliwe do wykonania,
- niemożliwość świadczenia wynika z okoliczności za które ponosi odpowiedzialność strona zobowiązana.

Jak wynika z treści zakwestionowanego postanowienia, bezwzględne wydalenie konsumenta z terenu Adventure Park Sp. z o.o., co jest jednoznaczne ze zwolnieniem Przedsiębiorcy z obowiązku świadczenia usług rekreacyjnych, może nastąpić tytułem „nieprzestrzegania jakiegokolwiek punktu regulaminu” przez drugą stronę umowy. Tak niejednoznacznie sformułowana przyczyna przerwania świadczenia sprawia, że Przedsiębiorca może zwolnić się z wykonania zobowiązania wobec konsumenta, zarówno wtedy, gdy konsument ponosi odpowiedzialność za okoliczności niemożności świadczenia, jak i wtedy, gdy konsument takiej odpowiedzialności nie ponosi. Działania konsumenta mogą mieć bowiem zarówno charakter niezawiniony jak i zawiniony. Konsument bowiem, pomimo znajomości Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek może nadal nie wiedzieć, jak korzystać z urządzeń Adventure Park Sp. z o.o., a zatem jakie zachowania będą oceniane przez Przedsiębiorcę jako prawidłowe, a jakie jako nieprawidłowe, w kontekście ogólnej treści rzezonego wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek. Zatem nie w każdej sytuacji nieprzestrzegania regulaminu przez konsumenta, jego działanie (zaniechanie) może być kwalifikowane jako zawinione, co przesądza o braku możliwości odstąpienia od umowy przez Przedsiębiorcę. Dodatkowo, w okolicznościach sprawy, Przedsiębiorca zwalnia się z obowiązku wykonania

zobowiązania niezależnie od tego, czy jego świadczenie wskutek zaistniałych okoliczności związanych z nieprzestrzeganiem jakiegokolwiek punktu regulaminu przez konsumenta, stało się niemożliwe do wykonania.

Zatem stwierdzić należy, że w zakwestionowanym postanowieniu zarówno ocena zachowania konsumenta, jak i kryteria tej oceny zostały w tym względzie pozostawione do arbitralnej decyzji Spółki. Zatem tylko od oceny Adventure Park Sp. z o.o., w okolicznościach konkretnego przypadku, zależeć będzie, czy zwolni się ona z obowiązku świadczenia usługi wobec konsumenta (przy czym stać się tak może również w sytuacji, gdy naruszenie miało jednostkowy i nieistotny charakter, a ze strony konsumenta było niezawinione lub nieumyślne). Zakwestionowane postanowienie nie zawiera bowiem w tym względzie żadnych wyjątków. Świadczy to o ukształtowaniu treści ww. postanowienia umowy z naruszeniem zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego.

Jakkolwiek przeprowadzona analiza wskazuje, iż oceniane postanowienie ukształtowane zostało z pokrzywdzeniem kontraktowej pozycji konsumenta, to rozważyć w dalszej kolejności należy, czy istota zawiązanego pomiędzy stronami stosunku zobowiązaniowego nie uzasadnia jego zamieszczenia w ramach Regulaminu. Zdaniem Prezesa UOKiK nie ulega wątpliwości, że dla bezpieczeństwa własnego i osób trzecich korzystających z usług Spółki, konsument powinien dostosować się do poleceń instruktora i przestrzegać postanowień wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek Zgodnie z art. 354 § 1 i 2 k.c.: strona umowy jest zobowiązana do współdziałania przy wykonywaniu zobowiązania zgodnie z jego treścią, w sposób odpowiadający jego celowi społeczno - gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. Prezes Urzędu wyraża aprobatę, w zakresie w jakim ocena działania konsumenta, pod kątem przestrzegania Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek pozostawiona została Przedsiębiorcy, jednakże - co najbardziej istotne - zapisy wzorców umowy winny być sformułowane w taki sposób, by kryteria decyzji podejmowanych przez konsumenta były nie tylko jasne i precyzyjne, ale i nienastręczające wątpliwości interpretacyjnych w kwestii możliwości odmowy realizacji usługi przez jakąkolwiek stronę zawartego kontraktu; zgodne z obowiązującymi przepisami prawa. W ocenie Prezesa UOKiK, specyfika świadczonych przez Spółkę usług, w żaden sposób nie uzasadnia zastosowania w Regulaminie Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek niekorzystnych rozwiązań, odnoszących się do pozycji obligacyjnej tylko jednej strony stosunku zobowiązaniowego, tj. niekorzystnych unormowań pozycji konsumenta w stosunku obligacyjnym. Wydalenie w sposób bezwzględny konsumenta z terenu Przedsiębiorcy, de facto równoznaczne z odmową świadczenia, jako najbardziej radykalne i ostateczne rozwiązanie, powinno być zastrzeżone tylko dla działań (zaniechań), za które konsument ponosi odpowiedzialność (z enumeratywnie wskazanych przyczyn, z eliminacją zbyt daleko idącej swobody interpretacyjnej przyczyn wydalenia konsumenta przez Spółkę - w tym arbitralności podejmowanej decyzji o bezwzględnym wydaleniu), jak też w sytuacji, kiedy spełnienie świadczenia obiektywnie nie jest możliwe.

W związku z tym, oraz mając na uwadze, iż w stosunkach obligacyjnych pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem za dobry obyczaj należy uznać:

- szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka, przez co rozumie się również szacunek dla jego własności, która to własność podlega ochronie prawnej;

- niewykorzystywanie uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji;

- rzetelne traktowanie konsumenta jako równorzędnego partnera umowy,

W ramach dobrych obyczajów w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą obowiązkiem przedsiębiorcy, który chce uregulować przedmiotowe kwestie w utworzonym przez siebie regulaminie świadczenia usług jest zadbanie o to, by postanowienia nie przerzucały negatywnych skutków zdarzeń, do których doszło w trakcie świadczenia usług wyłącznie na konsumenta oraz z jego pokrzywdzeniem, co może naruszać dobre obyczaje i rażąco naruszać ich interesy.

Z dobrymi obyczajami właściwymi dla danej sfery stosunków gospodarczych, kłóca się bowiem takie postanowienia, które pozwalają przedsiębiorcy na dokonanie arbitralnej oceny zachowania konsumenta pod kątem kryteriów ustalonych przez samego przedsiębiorcę. Przeciętny konsument ma prawo oczekiwać, iż postanowienia regulaminu, który obowiązuje na terenie parku rozrywki odpowiadają określonym normom, są uczciwe i bezpieczne, a zatem nie naruszają jego słuszych interesów.

Z kolei rażące naruszenie interesów konsumentów przejawia się w naruszeniu zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego, poprzez pozbawienie konsumenta świadczenia ze strony Przedsiębiorcy w sytuacji, gdy świadczenie konsumenta zostało spełnione wcześniej (zapłata ceny biletu). W takim przypadku może również

dojść do naruszenia ekonomicznych interesów konsumenta.

Z uwagi na naruszenie równowagi kontraktowej stron stosunku zobowiązaniowego uznać należy, iż ww. postanowienie może stanowić niedozwolone postanowienie umowy, o którym mowa w art. 385¹ § 1 k.c., stanowiąc naruszenie z art. 23a ustawy okik;

Ad. 1.6 - 1.7.

Prezes UOKiK uznał, że poszczególne postanowienia o treści:

„Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku”,

(pkt 8 wzorca Regulaminu Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

„Personel Parku Linowego nie odpowiada za rzeczy pozostawione w Parku”,

(pkt 8 wzorca Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK (dostępnego pod adresem http://adventurepark.pl/?page_id=19));

spełniają przesłankę uznania ich za niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

W ocenie Prezesa UOKiK, postanowienia wzorca umowy, które zwalniają Adventure Park sp. z o.o. ze wszelkich obowiązków na rzecz kontrahenta, w sytuacji pozostawienia przez konsumentów rzeczy na terenie Przedsiębiorcy, mogą naruszać dobre obyczaje poprzez naruszenie zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego a w szczególności, poprzez wyłączenie lub istotne ograniczenie odpowiedzialności Przedsiębiorcy względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. Zgodnie z

brzmieniem art. 385³ pkt 2 k.c.: „w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które w szczególności wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania”.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów - dalej jako: SOKiK - wyrokiem z dnia 26 marca 2009 r. (sygn. akt XVII Amc 605/09) uznał za niedozwolone postanowienie wzorca umowy, postanowienie o treści: „Klub (...) nie ponosi odpowiedzialności za rzeczy członków klubu przechowywane w szafkach lub pozostawione w innym miejscu na terenie klubu”, które zostało wpisane do Rejestru pod nr. 1785. Klauzula wpisana do Rejestru oraz te zakwestionowane przez Prezesa UOKiK, nie mają co prawda identycznego brzmienia, niemniej jednak wskazać należy, iż postanowienia zakwestionowane w ramach niniejszego postępowania mieszczą się w hipotezie postanowienia, które SOKiK uznał za niedozwolone. Hipoteza postanowienia, które SOKiK uznał za niedozwolone dotyczy bowiem zarówno przechowywania rzeczy konsumentów pozostawionych w szafkach, jak i pozostawionych w innym miejscu na terenie przywołanego klubu, natomiast hipoteza postanowień zakwestionowanych przez Prezesa UOKiK w odniesieniu do Adventure Park sp. z o.o. dotyczy rzeczy pozostawionych generalnie na terenie parku rozrywki.

Ponieważ stan faktyczny uregulowany w postanowieniach zakwestionowanych przez Prezesa UOKiK nie jest uregulowany w przepisach prawa, posiłkowo, dla jego oceny, wskazać należy na regulacje Ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o rzeczach znalezionych (Dz. U. z 2015 nr 397 ze zm.). Zgodnie z art. 5 ust. 1 tej ustawy: „Kto znalazł rzecz i nie zna osoby uprawnionej do jej odbioru lub nie zna jej miejsca pobytu, niezwłocznie zawiadomia o znalezieniu rzeczy starostę właściwego ze względu na miejsce zamieszkania znalazcy lub miejsce znalezienia rzeczy (właściwy starosta). Niedopełnienie ww. obowiązku sankcjonowane jest w art. 125 ustawy z dnia 20 maja 1971 r. Kodeks wykroczeń (t.j., Dz. U. z 2018 r. poz. 618 ze zm.), który stanowi, iż: „Kto w ciągu dwóch tygodni od dnia znalezienia cudzej rzeczy albo przybłąkania się cudzego zwierzęcia nie zawiadomi o tym organu Policji lub innego organu państwowego albo w inny właściwy sposób nie poszukuje posiadacza, podlega karze grzywny do 500 złotych albo karze nagany”. Osoba znalazcy może uwolnić się od odpowiedzialności za przedmiotowe wykroczenie pomimo niezawiadomienia policji lub stosownego organu, jeśli podjęła stosowne kroki w celu poszukiwania właściciela rzeczy. Za wskazane zachowanie należy z pewnością uznać np. umieszczenie ogłoszenia w prasie, umieszczenie własnego ogłoszenia w miejscach publicznych.

Powołany wyżej przepis, wyznaczać może powszechnie akceptowalną normę zachowania przedsiębiorców świadczących usługi na rzecz konsumentów w podobnych stanach faktycznych, w ramach dobrych obyczajów właściwych dla danej sfery stosunków gospodarczych. Zatem w sytuacji, gdy Przedsiębiorca, który chce we wzorcu umownym zamieścić postanowienie regulujące kwestię rzeczy pozostawionych na terenie parku rozrywki, musi zadbać, aby to postanowienie nie było krzywdzące dla jednej ze stron umowy. W szczególności, w przypadku umów zawieranych przez przedsiębiorców z konsumentem istotne jest zapewnienie równowagi praw i obowiązków stron stosunku obligacyjnego.

Z punktu widzenia konsumenta, za minimalny poziom ochrony w sytuacji, gdy pozostawi swoją rzecz (a więc również, gdy ją zgubi) na terenie parku rozrywki, a rzecz taka zostanie odnaleziona przez pracownika Przedsiębiorcy lub przez osoby trzecie i oddana pracownikowi Przedsiębiorcy, przyjąć należy niezwłoczne zawiadomienie o znalezieniu

rzeczy starosty właściwego ze względu na miejsce zamieszkania znalazcy lub miejsce znalezienia rzeczy.

Wskazać bowiem należy, iż konsument, który pozostawił (w tym - zgubił) rzecz na terenie parku rozrywki, nie przestaje być jej właścicielem, zatem na znalazcę nie przechodzi własność tej rzeczy. Oznacza to również, że znalazca nie może zatrzymać tej rzeczy dla siebie.

W związku z tym, oraz mając na uwadze, iż w stosunkach obligacyjnych pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem za dobry obyczaj należy uznać:

- szeroko rozumiany szacunek dla drugiego człowieka, przez co rozumie się również szacunek dla jego własności, która to własność podlega ochronie prawnej;
- niewykorzystywanie uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty przy zawieraniu umowy i jej realizacji;
- rzetelne traktowanie konsumenta jako równorzędnego partnera umowy,

W ramach dobrych obyczajów w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą obowiązkiem przedsiębiorcy, który chce uregulować przedmiotowe kwestie w utworzonym przez siebie regulaminie świadczenia usług jest zadbanie o to, by postanowienia nie przerzucały negatywnych skutków zdarzeń, do których doszło w trakcie świadczenia usług wyłącznie na konsumenta oraz z jego pokrzywdzeniem, co może naruszać dobre obyczaje i rażąco naruszać ich interesy.

Z dobrymi obyczajami właściwymi dla danej sfery stosunków gospodarczych, którą się bowiem takie postanowienia, które uwalniają przedsiębiorców z wszelkiej odpowiedzialności za zdarzenia zaistniałe na terenie prowadzenia działalności gospodarczej, ze szkodą dla konsumenta. Przeciętny konsument ma prawo oczekiwać, iż postanowienia regulaminu, który obowiązuje na terenie parku rozrywki odpowiadają określonym normom, są uczciwe i bezpieczne, a zatem nie naruszają jego słuszych interesów.

Z kolei rażące naruszenie interesów konsumentów przejawia się w naruszeniu zasady równowagi stron stosunku zobowiązaniowego, poprzez wykorzystanie przez Przedsiębiorcę przewagi kontraktowej i ukształtowaniu zasad postępowania z rzeczami pozostawionymi w parku przez konsumentów w sposób odbiegający od zasad uczciwego wyważenia praw i obowiązków. Ponadto Przedsiębiorca ukształtował własną odpowiedzialność za rzeczy postawione przez konsumenta na terenie parku rozrywki w sposób sprzeczny z przepisami powszechnie obowiązującego prawa.

Z uwagi na naruszenie równowagi kontraktowej stron stosunku zobowiązaniowego uznać należy, iż ww. postanowienia stanowią niedozwolone postanowienia umowy, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c., stanowiąc naruszenia z art. 23a ustawy okik;

Mając na względzie ww. okoliczności należało orzec jak w pkt I sentencji decyzji.

Ad. II

Zgodnie z art. 23b ust. 1 ustawy okik Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu postanowienia wzorca umowy za niedozwolone i zakazującą jego wykorzystywania, jeżeli stwierdzi

naruszenie zakazu określonego w art. 23a ww. ustawy. Zgodnie z ustępem 2 tego artykułu, w decyzji, o której mowa w art. 23b ust. 1 ustawy okik, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 23a, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do:

- 1) poinformowania konsumentów, będących stronami umów zawartych na podstawie wzorca, o którym mowa w ust. 1, o uznaniu za niedozwolone postanowienia tego wzorca - w sposób określony w decyzji;
- 2) złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji.

Prezes Urzędu zdecydował o zastosowaniu środków usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu stosowania we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych określonych w punkcie I niniejszej decyzji.

W związku z powyższym Prezes UOKiK po przeprowadzeniu postępowania w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone, nakłada na Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni środki usunięcia trwających skutków naruszenia zakazu stosowania we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych określonych w punkcie I niniejszej decyzji w postaci obowiązku:

zamieszczenia przez Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni informacji o uznaniu za niedozwolone postanowień wzorców umów, o których mowa w punkcie I niniejszej decyzji przy kasie na terenie parku rozrywki zlokalizowanym w Gdyni - Kolibki Adventure Park w sposób widoczny dla konsumentów w formie pisemnego ogłoszenia, czcionką nie mniejszą niż 13 - czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB - #000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff) - w terminie 2 tygodni od uprawomocnienia decyzji i pozostanie tam przez okres 6 miesięcy.

W ocenie Prezesa Urzędu, miejsce, czas i forma złożenia przez Przedsiębiorcę przedmiotowej informacji pozwoli szerokiej grupie konsumentów na zapoznanie się z jego treścią i ewentualne podjęcie kroków w celu dochodzenia roszczeń od Przedsiębiorcy w drodze negocjacji lub na drodze sądowej, w związku z treścią abuzywnych postanowień. Zatem przyjęty środek jest również adekwatny do założonego celu w postaci usunięcia skutków naruszenia zakazu z art. 23a ustawy okik.

Należy zwrócić również uwagę na edukacyjny skutek zamieszczenia ww. informacji o uznaniu postanowień wzorców umów za niedozwolone dla innych przedsiębiorców. Jak wynika m. in. z orzeczeń Sądu Najwyższego, (dodatkowo M. Sieradzka [w:] M. Sieradzka, K. Kohutek, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz., LEX 2014 nr 288226), rozstrzygnięcie dotyczące usunięcia skutków naruszenia zakazu przedsiębiorcy może polegać na realizacji funkcji edukacyjnej oraz prewencyjnej wobec innych uczestników rynku, tj. wobec przedsiębiorców, jak i konsumentów.

Mając na względzie ww. okoliczności należało orzec jak w pkt II sentencji decyzji.

Ad. III

Zgodnie z art. 23b ust. 3 ustawy okik Prezes UOKiK może nakazać publikację decyzji w całości lub w części, z zaznaczeniem, czy decyzja ta jest prawomocna, w określonej w niej formie, na koszt przedsiębiorcy. W związku z tym Prezes Urzędu nałożył na Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni obowiązek publikacji na koszt Adventure Park Sp. z o.o. z siedzibą w Gdyni, na stronie internetowej tego Przedsiębiorcy (w dacie wydania niniejszej decyzji jest to strona internetowa www.adventurepark.pl) w terminie 7 (siedmiu) dni od daty uprawomocnienia się przedmiotowej decyzji, informacji o uznaniu za niedozwolone postanowień wzorców umów, o których mowa w punkcie I niniejszej decyzji, w ten sposób, że komunikat powinien zostać umieszczony na stronie głównej i być utrzymywany na przedmiotowej stronie internetowej przez okres 3 (trzech) miesięcy od daty opublikowania na stronie internetowej oraz powinien być sformułowany:

- czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff),

- w ramce o rozmiarze nie mniejszym niż 1150 px x 350 px, tak aby wielkość czcionki była dostosowana do wielkości ramki, tj. ramka była w całości wypełniona oświadczeniem, o którym mowa w niniejszym punkcie,

- w górnej części strony głównej domeny www.adventurepark.pl bez możliwości zamknięcia informacji przez użytkownika. Oświadczenie ma być widoczne przez cały czas, gdy użytkownik wyświetla stronę / korzysta ze strony jw.,

wraz z odnośnikiem do treści wersji jawnej decyzji o tytule „Decyzja Prezesa UOKiK nr <nr decyzji> o uznaniu postanowień wzorca umowy za niedozwolone”, sporządzonym czarną czcionką (kod szesnastkowy RGB -#000000) ARIAL na białym tle (kod szesnastkowy RGB - #ffffff), o rozmiarze nie mniejszym niż 48px.

W ocenie Prezesa Urzędu nałożony na Spółkę obowiązek publikacyjny zmierza do przekazania możliwie najszerszemu kręgowi odbiorców (konsumentów - również tych niebędących klientami Spółki, jak i innych profesjonalnych uczestników rynku) informacji o stosowaniu przez Przedsiębiorcę niedozwolonych postanowień umownych. Obowiązek ten spełni funkcję edukacyjną oraz prewencyjną. Jednocześnie ma ostrzegać, iż w przypadku braku dochowania przez przedsiębiorców wymaganych standardów i zastosowania podobnych postanowień wzorców umów muszą oni liczyć się z określonymi sankcjami.

Mając na względzie ww. okoliczności należało orzec jak w pkt III sentencji decyzji.

Ad. IV

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 3a ustawy okik, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się naruszenia zakazu określonego w art. 23a ustawy okik. Kara pieniężna za naruszenie zakazu stosowania we wzorcach umów zawieranych z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w art. 385¹ § 1 k.c. ma charakter fakultatywny. O tym, czy w konkretnej sprawie w odniesieniu do wskazanego przedsiębiorcy zasadne jest nałożenie kary pieniężnej decyduje, w ramach uznania administracyjnego, Prezes Urzędu. W niniejszej sprawie Prezes UOKiK działając w ramach uznania administracyjnego uznał nałożenie na Spółkę kar pieniężnych za celowe.

W ocenie Prezesa UOKiK, zasadnym jest w niniejszej sprawie wymierzenie kar pieniężnych z uwagi na cele prewencji indywidualnej i ogólnej, jak również cel represyjny. Nałożenie kar pieniężnych służyć będzie zatem jako środek odstraszcający Spółkę od stosowania podobnych praktyk w przyszłości (prewencja indywidualna). Rozstrzygnięcie o karach ma również być sygnałem dla innych profesjonalnych uczestników rynku, że tego typu działania nie mogą być podejmowane - pod rygorem sankcji finansowej (prewencja ogólna). Kary pieniężne spełnią również funkcję represyjną, to znaczy stanowiąc będą dolegliwość dla strony niniejszego postępowania uzasadnioną stwierdzeniem stosowania niedozwolonych postanowień umownych.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 ustawy okik kara pieniężna może być nałożona w przypadku, gdy do naruszenia przepisów tej ustawy doszło co najmniej nieumyślnie. Ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje na nieumyślne naruszenia przez Spółkę zakazu wyrażonego w art. 23a ustawy okik. Prezes UOKiK wydając decyzję o nałożeniu kar pieniężnych działa zatem w ramach uznania administracyjnego, co oczywiście nie jest równoznaczne z dowolnością. W tym zakresie kieruje się on zasadą równości i proporcjonalności. Rozważając kwestię nałożenia kar Prezes UOKiK musi wziąć pod uwagę, czy w danych okolicznościach sprawy konieczne albo celowe jest jej nałożenie, a jeżeli tak, to w jakiej wysokości kary spełnią założone funkcje. Z powyższego wynika, że kary mogą być nałożone bez względu na okoliczność występowania po stronie przedsiębiorcy winy rozumianej jako świadomość bezprawności zachowania.

Prezes Urzędu zdecydował o nałożeniu kar pieniężnych za naruszenia zakazu stosowania we wzorcach umów niedozwolonych postanowień umownych, o których mowa w 385¹ § 1 k.c. Przedsiębiorcy postawiono zarzuty stosowania siedmiu postanowień umownych w dwóch wzorcach umów: „Regulaminie Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek” oraz „Regulaminie Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK”. Niektóre z zakwestionowanych postanowień mają zbliżoną, niemal identyczną treść, mogą powodować jednakowe skutki. Są jednak zamieszczone w różnych wzorcach umów. Z tego względu zadecydowano o nałożeniu odrębnej kary pieniężnej za każde postanowienie umowne znajdujące się w w/w Regulaminach.

Analizując działania Przedsiębiorcy pod kątem winy w niniejszej sprawie, wskazać należy, iż wina zachodzi wówczas, gdy sprawcy można postawić zarzut niewłaściwego zachowania zarówno w sensie obiektywnym jak i subiektywnym. Obiektywny element winy wypełnia każde niewłaściwe zachowanie sprzeczne z zasadami etycznymi, normami obowiązującymi w społeczeństwie. Przy czym chodzi tu także o każde zachowanie, które przekracza potrzebę ostrożności wymaganej przez zasady współżycia społecznego pomiędzy ludźmi, choćby nawet zachowania te nie były wyraźnie zakazane przez ustawę. Natomiast w sensie subiektywnym wina sprawcy zachodzi wówczas, gdy można mu postawić zarzut niewłaściwego zachowania związany m.in. z momentem przewidywania.

Prezes Urzędu wziął pod uwagę, że zgodnie z art. 83 Konstytucji RP, każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązek znajomości i przestrzegania norm prawa ciąży tym bardziej na profesjonalnych uczestnikach obrotu rynkowego, takich jak przedmiotowa Spółka. Biorąc pod uwagę fakt, iż Przedsiębiorca ten jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu (dysponuje zatem odpowiednim doświadczeniem), powinien przewidzieć, że podejmowane przez niego działania mogą być uznane przez Prezesa Urzędu za niedozwolone. Zatem opisane wyżej działania Spółki wypełniają zarówno kryterium obiektywne jak i subiektywne winy, przy czym przypisać można ww. Przedsiębiorcy winę nieumyślną, w stopniu co najmniej niedbalstwa. Oznacza to, że zdaniem Prezesa UOKiK,

Przedsiębiorca podejmując się prowadzenia parków rozrywki i tworząc Regulaminy obowiązujące konsumentów w ramach prowadzonej działalności gospodarczej nie wyobrażał sobie skutku w postaci naruszeń art. 23 a ustawy okik, choć mógł i powinien je przewidzieć. Biorąc zatem pod uwagę fakt, że Spółka jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu, brak przewidzenia, że stosowane przez nią postanowienia Regulaminów będą uznane przez Prezesa Urzędu za niedozwolone, wskazuje i jest wynikiem niezachowania należytej staranności w podejmowanej działalności gospodarczej, co z kolei przesądza o winie nieumyślnej Przedsiębiorcy.

Wskazać także należy, że praktyka Spółki ma charakter długotrwały. Spółka stosowała bowiem zakwestionowane postanowienia umowne w Regulaminach co najmniej od 17 sierpnia 2017 r., a zatem dłużej niż rok. Pomimo otrzymania pism od Prezesa UOKiK o podejrzeniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych Spółka nie zaprzestała ich stosowania. Uzasadniony jest zatem wniosek o długotrwałym stosowaniu przez Spółkę niedozwolonych postanowień umownych, co uprawnia Prezesa UOKiK do nałożenia na Spółkę kar pieniężnych.

Ponadto wskazać należy, że Spółka stosuje postanowienia Regulaminów w parku rozrywki zlokalizowanym w Gdyni-Kolibkach, zatem zasięg praktyki jest lokalny.

Przepis art. 111 ust. 1 ustawy okik stanowi, iż Prezes Urzędu, ustalając wysokość nakładanej kary pieniężnej, uwzględni w szczególności okoliczności naruszenia przepisów ustawy oraz uprzednie naruszenie przepisów ustawy, a także, w przypadku kary pieniężnej, o której mowa w:

1) art. 106 ust. 1 i w art. 108 ust. 1 pkt 2 - okres, stopień oraz skutki rynkowe naruszenia przepisów ustawy, przy czym stopień naruszenia Prezes Urzędu ocenia biorąc pod uwagę okoliczności dotyczące natury naruszenia, działalności przedsiębiorcy, która stanowiła przedmiot naruszenia oraz w przypadkach, o których mowa w art. 106 ust. 1 pkt 1-3 i w art. 108 ust. 1 pkt 2 ustawy okik specyfiki rynku, na którym doszło do naruszenia.

Zgodnie z ust. 2 ww. przepisu ustalając wysokość kar pieniężnych, zgodnie z ust. 1, Prezes Urzędu bierze pod uwagę okoliczności łagodzące lub obciążające, które wystąpiły w sprawie. Ust. 3 ww. przepisu stanowi, iż okolicznościami łagodzącymi, o których mowa w ust. 2, są w szczególności:

2) w przypadku naruszenia zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów lub stosowania niedozwolonych postanowień wzorców umowy, okoliczności, o których mowa w pkt 1 lit a-d tj.

- a) dobrowolne usunięcie skutków naruszenia,
- b) zaniechanie stosowania zakazanej praktyki przed wszczęciem postępowania lub niezwłocznie po jego wszczęciu,
- c) podjęcie z własnej inicjatywy działań w celu zaprzestania naruszenia lub usunięcia jego skutków,
- d) współpraca z Prezesem Urzędu w toku postępowania, w szczególności przyczynienie się do szybkiego i sprawnego przeprowadzenia postępowania,

Ust. 4 ww. przepisu stanowi, że okolicznościami obciążającymi, o których mowa w ust. 2, są:

2) w przypadku naruszenia zakazu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów lub stosowania niedozwolonych postanowień wzorców umów:

- a) znaczny zasięg terytorialny naruszenia lub jego skutków;
- b) znaczne korzyści uzyskane przez przedsiębiorcę w związku z dokonaniem naruszeniem,
- c) okoliczności, o których mowa w pkt 1 lit. c i d tj.
 - dokonanie uprzednio podobnego naruszenia
 - umyślność naruszenia.

Podstawą obliczenia wysokości kar w niniejszym postępowaniu stanowi potwierdzony rachunkiem zysków i strat obrót Spółki osiągnięty w 2018 r., który wyniósł [usunięto], otrzymany z Pierwszego Urzędu Skarbowego w Gdyni.

Dokonując oceny wagi naruszeń Prezes Urzędu bierze pod uwagę, że Przedsiębiorca stosował co najmniej od 17 sierpnia 2017 r. siedem niedozwolonych postanowień wzorców umowy, w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c., zamieszczonych w dwóch Regulaminach stosowanych w obiekcie Adventure Park zlokalizowanym na terenie Gdyni, co stanowi naruszenia zakazów kwalifikowanych z art. 23a ustawy okik. Przedsiębiorca nie zaprzestał stosowania przedmiotowych postanowień. Postanowienia wskazane w pkt I.1.-I.4. sentencji decyzji stosowane przez Przedsiębiorcę dotyczą przerzucenia na konsumentów odpowiedzialności w przypadku wystąpienia szkody w czasie korzystania z oferowanych atrakcji. Takie ukształtowanie zasad odpowiedzialności nie znajduje uzasadnienia i jest szkodliwe dla konsumentów. Uderza też w ekonomiczne interesy konsumentów, bowiem zgodnie z treścią postanowień, to konsument jest odpowiedzialny za ewentualne szkody na osobie czy rzeczy i to on będzie zobowiązany do ich naprawienia. Ponadto konsument korzysta z atrakcji w zaufaniu do przedsiębiorcy, że ten stworzył możliwie bezpieczne miejsce, podczas gdy stosowane klauzule w rzeczywistości wyłączają odpowiedzialność przedsiębiorcy nawet w sytuacji, gdy konsument poniósł szkodę w wyniku zaniechań przedsiębiorcy. Postanowienie z pkt I.5. sentencji decyzji przewiduje możliwość usunięcia konsumenta z terenu parku rozrywki, w przypadku nieprzestrzegania przez niego jakiegokolwiek postanowienia regulaminu. Przedsiębiorca w sposób arbitralny przypisuje sobie prawo do oceny postępowania konsumenta i ewentualnego wyłączenia go z terenu parku rozrywki. Jednocześnie naruszone zostały ekonomiczne interesy konsumenta, poprzez pozbawienie go świadczenia ze strony Przedsiębiorcy w sytuacji, gdy świadczenie konsumenta zostało spełnione wcześniej (zapłata ceny biletu). Postanowienia pkt I.6.-I.7. regulaminów dotyczą wyłączenia odpowiedzialności Spółki za rzeczy pozostawione przez konsumentów na terenie parku rozrywki. Wskazać należy, że dobrym obyczajem jest zadbanie o to, by postanowienia nie przerzucały negatywnych skutków zdarzeń, do których doszło w trakcie świadczenia usług, wyłącznie na konsumenta oraz z jego pokrzywdzeniem. Uznać zatem można, że przedmiotowe postanowienia naruszają pozaekonomiczne interesy konsumentów. Przypisane Przedsiębiorcy działania wiążą się z naruszeniem dobrych obyczajów i rażącym naruszeniem interesów konsumentów, co dotyczy możliwości naruszenia zarówno ekonomicznych jak i pozaekonomicznych interesów konsumenta.

a) Postanowienie zawarte w pkt I.1. sentencji decyzji.

W zakresie stosowania przez Przedsiębiorcę niedozwolonego postanowienia umownego we wzorcu umowy, o którym mowa w pkt I.1 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowane postanowienie zostało zawarte we wzorcu umownym stworzonym przez Przedsiębiorcę jako profesjonalistę i stosowanym wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie klauzuli niedozwolonej jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowane postanowienie wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do zarówno ekonomicznych, jak i pozaekonomicznych interesów konsumentów. Postanowienie wzorca umowy, o którym mowa w pkt I.1 sentencji decyzji dotyczy bowiem przerzucenia na konsumentów odpowiedzialności w przypadku wystąpienia szkody w czasie korzystania z oferowanych atrakcji. Takie ukształtowanie zasad odpowiedzialności nie znajduje uzasadnienia i jest szkodliwe na dla konsumentów. Uderza też w ekonomiczne interesy konsumentów, bowiem zgodnie z treścią postanowień, to konsument jest odpowiedzialny za ewentualne szkody na osobie czy rzeczy i to on będzie zobowiązany do ich naprawienia.

Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanego postanowienia umownego. Postanowienie to znajduje się we wzorcu umowy „Regulamin Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek” co najmniej od 17 sierpnia 2017 r., a zatem dłużej niż rok. Pomimo otrzymania pism od Prezesa UOKiK o podejrzeniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych Spółka nie zaprzestała ich stosowania. Prezes Urzędu stwierdził długi okres stosowania postanowienia określonego w pkt I.1 sentencji decyzji.

Przy nakładaniu kary Prezes Urzędu uwzględnił, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zakazu, o którym mowa w art. 23a uokik, miało charakter nieумыślny.

Wylczenie kwoty bazowej kary

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności, w szczególności okres stosowania klauzuli oraz jej przedmiot, dla postanowienia objętego niniejszą decyzją w pkt I.1. sentencji, ustalono kwotę bazową kary na [usunięto] obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. Spółka osiągnęła w roku obrotowym 2018 obrót w wysokości [usunięto] złotych. Zatem kwota bazowa kary wynosi [usunięto] złote.

Okoliczności łagodzące i obciążające

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu stwierdził brak przesłanek łagodzących oraz obciążających.

Obliczenie kary

W wyniku powyższych kalkulacji ostateczna wysokość kary pieniężnej ustalona została na poziomie [usunięto] obrotu tego przedsiębiorcy za rok 2018 r. za naruszenie określone w pkt I.1sentencji decyzji; tak obliczona kara pieniężna wynosi 7.833 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote), co stanowi [usunięto] maksymalnej kary, dopuszczalnej zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik.

Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

b) Postanowienie zawarte w pkt I.2. sentencji decyzji

W zakresie stosowania przez Przedsiębiorcę niedozwolonego postanowienia umownego we wzorcu umowy, o którym mowa w pkt I.2 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowane postanowienie zostało zawarte we wzorcu umownym stworzonym przez Przedsiębiorcę jako profesjonalistę i stosowanym wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie klauzuli niedozwolonej jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowane postanowienie wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do zarówno ekonomicznych, jak i pozaekonomicznych interesów konsumentów. Postanowienie wzorca umowy, o którym mowa w pkt I.2 sentencji decyzji dotyczy bowiem przerzucenia na konsumentów odpowiedzialności w przypadku wystąpienia szkody w czasie korzystania z oferowanych atrakcji. Takie ukształtowanie zasad odpowiedzialności nie znajduje uzasadnienia i jest szkodliwe na dla konsumentów. Uderza też w ekonomiczne interesy konsumentów, bowiem zgodnie z treścią postanowień, to konsument jest odpowiedzialny za ewentualne szkody na osobie czy rzeczy i to on będzie zobowiązany do ich naprawienia.

Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanego postanowienia umownego. Postanowienie to znajduje się we wzorcu umowy „Regulamin Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek” co najmniej od 17 sierpnia 2017 r., a zatem dłużej niż rok. Pomimo otrzymania pism od Prezesa UOKiK o podejrzeniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych Spółka nie zaprzestała ich stosowania. Prezes Urzędu stwierdził długi okres stosowania postanowienia określonego w pkt I.2 sentencji decyzji.

Przy nakładaniu kary Prezes Urzędu uwzględnił, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zakazu, o którym mowa w art. 23a uokik, miało charakter nieumyślny.

Wyliczenie kwoty bazowej kary

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności, w szczególności okres stosowania klauzuli oraz jej przedmiot, dla postanowienia objętego niniejszą decyzją w pkt I.2. sentencji, ustalono kwotę bazową kary na [usunięto] obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. Spółka osiągnęła w roku obrotowym 2018 obrót w wysokości [usunięto] złotych. Zatem kwota bazowa kary wynosi [usunięto] złote.

Okoliczności łagodzące i obciążające

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu stwierdził brak przesłanek łagodzących oraz obciążających.

Obliczenie kary

W wyniku powyższych kalkulacji ostateczna wysokość kary pieniężnej ustalona została na poziomie [usunięto] obrotu tego przedsiębiorcy za rok 2018 r. za naruszenie określone w pkt

I.2. sentencji decyzji; tak obliczona kara pieniężna wynosi 7.833 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote), co stanowi [usunięto] maksymalnej kary, dopuszczalnej zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik.

Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

c) Postanowienie zawarte w pkt I.3. sentencji decyzji

W zakresie stosowania przez Przedsiębiorcę niedozwolonego postanowienia umownego we wzorcu umowy, o którym mowa w pkt I.3 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowane postanowienie zostało zawarte we wzorcu umownym stworzonym przez Przedsiębiorcę jako profesjonalistę i stosowanym wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie klauzuli niedozwolonej jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowane postanowienie wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do zarówno ekonomicznych, jak i pozaekonomicznych interesów konsumentów. Postanowienie wzorca umowy, o którym mowa w pkt I.3 sentencji decyzji dotyczy bowiem przerzucenia na konsumentów odpowiedzialności w przypadku wystąpienia szkody w czasie korzystania z oferowanych atrakcji. Takie ukształtowanie zasad odpowiedzialności nie znajduje uzasadnienia i jest szkodliwe na dla konsumentów. Uderza też w ekonomiczne interesy konsumentów, bowiem zgodnie z treścią postanowień, to konsument jest odpowiedzialny za ewentualne szkody na osobie czy rzeczy i to on będzie zobowiązany do ich naprawienia.

Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanego postanowienia umownego. Postanowienie to znajduje się we wzorcu umowy „Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK” co najmniej od 17 sierpnia 2017 r., a zatem dłużej niż rok. Pomimo otrzymania pism od Prezesa UOKiK o podejrzeniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych Spółka nie zaprzestała ich stosowania. Prezes Urzędu stwierdził długi okres stosowania postanowienia określonego w pkt I.3 sentencji decyzji.

Przy nakładaniu kary Prezes Urzędu uwzględnił, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zakazu, o którym mowa w art. 23a uokik, miało charakter nieумыślny.

Wyliczenie kwoty bazowej kary

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności, w szczególności okres stosowania klauzuli oraz jej przedmiot, dla postanowienia objętego niniejszą decyzją w pkt I.3. sentencji, ustalono kwotę bazową kary na [usunięto] obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. Spółka osiągnęła w roku obrotowym 2018 obrót w wysokości [usunięto] złotych. Zatem kwota bazowa kary wynosi [usunięto] złote.

Okoliczności łagodzące i obciążające

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu stwierdził brak przesłanek łagodzących oraz obciążających.

Obliczenie kary

W wyniku powyższych kalkulacji ostateczna wysokość kary pieniężnej ustalona została na poziomie [usunięto] obrotu tego przedsiębiorcy za rok 2018 r. za naruszenie określone w pkt I.3. sentencji decyzji; tak obliczona kara pieniężna wynosi 7.833 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote), co stanowi [usunięto] maksymalnej kary, dopuszczalnej zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik.

Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

d) Postanowienie zawarte w pkt I.4. sentencji decyzji

W zakresie stosowania przez Przedsiębiorcę niedozwolonego postanowienia umownego we wzorcu umowy, o którym mowa w pkt I.4 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowane postanowienie zostało zawarte we wzorcu umownym stworzonym przez Przedsiębiorcę jako profesjonalistę i stosowanym wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie klauzuli niedozwolonej jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowane postanowienie wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do zarówno ekonomicznych, jak i pozaekonomicznych interesów konsumentów. Postanowienie wzorca umowy, o którym mowa w pkt I.4 sentencji decyzji dotyczy bowiem przerzucenia na konsumentów odpowiedzialności w przypadku wystąpienia szkody w czasie korzystania z oferowanych atrakcji. Takie ukształtowanie zasad odpowiedzialności nie znajduje uzasadnienia i jest szkodliwe na dla konsumentów. Uderza też w ekonomiczne interesy konsumentów, bowiem zgodnie z treścią postanowień, to konsument jest odpowiedzialny za ewentualne szkody na osobie czy rzeczy i to on będzie zobowiązany do ich naprawienia.

Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanego postanowienia umownego. Postanowienie to znajduje się we wzorcu umowy „Regulaminu Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK” co najmniej od 17 sierpnia 2017 r., a zatem dłużej niż rok. Pomimo otrzymania pism od Prezesa UOKiK o podejrzeniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych Spółka nie zaprzestała ich stosowania. Prezes Urzędu stwierdził długi okres stosowania postanowienia określonego w pkt I.4 sentencji decyzji.

Przy nakładaniu kary Prezes Urzędu uwzględnił, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zakazu, o którym mowa w art. 23a uokik, miało charakter nieумыślny.

Wyliczenie kwoty bazowej kary

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności, w szczególności okres stosowania klauzuli oraz jej przedmiot, dla postanowienia objętego niniejszą decyzją w pkt I.4. sentencji, ustalono kwotę bazową kary na [usunięto] obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. Spółka osiągnęła w roku obrotowym 2018 obrót w wysokości [usunięto] złotych. Zatem kwota bazowa kary wynosi [usunięto] złote.

Okoliczności łagodzące i obciążające

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu stwierdził brak przesłanek łagodzących oraz obciążających.

Obliczenie kary

W wyniku powyższych kalkulacji ostateczna wysokość kary pieniężnej ustalona została na poziomie [usunięto] obrotu tego przedsiębiorcy za rok 2018 r. za naruszenie określone w pkt I.4. sentencji decyzji; tak obliczona kara pieniężna wynosi 7.833 zł (słownie: siedem tysięcy osiemset trzydzieści trzy złote), co stanowi [usunięto] maksymalnej kary, dopuszczalnej zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik.

Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

e) Postanowienie zawarte w pkt I.5. sentencji decyzji.

W zakresie stosowania przez Przedsiębiorcę niedozwolonego postanowienia umownego we wzorcu umowy, o którym mowa w pkt I.5 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowane postanowienie zostało zawarte we wzorcu umownym stworzonym przez Przedsiębiorcę jako profesjonalistę i stosowanym wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie klauzuli niedozwolonej jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowane postanowienie wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do zarówno ekonomicznych, jak i pozaekonomicznych interesów konsumentów. Postanowienie wzorca umowy, o którym mowa w pkt I.5 sentencji decyzji dotyczy bowiem możliwości usunięcia konsumenta z terenu parku rozrywki, w przypadku nieprzestrzegania przez niego jakiegokolwiek postanowienia regulaminu. Przedsiębiorca w sposób arbitralny przypisuje sobie prawo do oceny postępowania konsumenta i ewentualnego wyłączenia konsekwencji w postaci wydalenia go z terenu Parku rozrywki. Jednocześnie naruszone zostały ekonomiczne interesy konsumenta, poprzez pozbawienie go świadczenia ze strony Przedsiębiorcy w sytuacji, gdy świadczenie konsumenta zostało spełnione wcześniej (zapłata ceny biletu). Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanego postanowienia umownego. Postanowienie to znajduje się we wzorcu umowy „Regulamin Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek” co najmniej od 17 sierpnia 2017 r., a zatem dłużej niż rok. Pomimo otrzymania pism od Prezesa UOKiK o podejrzeniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych Spółka nie zaprzestała ich stosowania. Prezes Urzędu stwierdził długi okres stosowania postanowienia określonego w pkt I.5 sentencji decyzji.

Przy nakładaniu kary Prezes Urzędu uwzględnił, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zakazu, o którym mowa w art. 23a uokik, miało charakter nieumyślny.

Wyliczenie kwoty bazowej kary

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności, w szczególności okres stosowania klauzuli oraz jej przedmiot, dla postanowienia objętego niniejszą decyzją w pkt I.5. sentencji, ustalono kwotę bazową kary na [usunięto] obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. Spółka osiągnęła w roku obrotowym 2018 obrót w wysokości [usunięto] złotych. Zatem kwota bazowa kary wynosi [usunięto] złotych.

Okoliczności łagodzące i obciążające

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu stwierdził brak przesłanek łagodzących oraz obciążających.

Obliczenie kary

W wyniku powyższych kalkulacji ostateczna wysokość kary pieniężnej ustalona została na poziomie [usunięto] obrotu tego przedsiębiorcy za rok 2018 r. za naruszenie określone w pkt I.5. sentencji decyzji; tak obliczona kara pieniężna wynosi 5.875 złotych (słownie: pięć tysięcy osiemset siedemdziesiąt pięć złotych), co stanowi [usunięto] maksymalnej kary, dopuszczalnej zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik.

Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

f) Postanowienie zawarte w pkt I.6. sentencji decyzji

W zakresie stosowania przez Przedsiębiorcę niedozwolonego postanowienia umownego we wzorcu umowy, o którym mowa w pkt I.6 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowane postanowienie zostało zawarte we wzorcu umownym stworzonym przez Przedsiębiorcę jako profesjonalistę i stosowanym wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie klauzuli niedozwolonej jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowane postanowienie wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do pozaekonomicznych interesów konsumentów. Postanowienie wzorca umowy, o którym mowa w pkt I.6 sentencji decyzji, dotyczy bowiem wyłączenia odpowiedzialności Spółki za rzeczy pozostawione przez konsumentów na terenie parku rozrywki. Wskazać należy, że dobrym obyczajem jest zadbanie o to, by postanowienia nie przerywały negatywnych skutków zdarzeń, do których doszło w trakcie świadczenia usług, wyłącznie na konsumenta oraz z jego pokrzywdzeniem. Uznać zatem można, że przedmiotowe postanowienia naruszają pozaekonomiczne interesy konsumentów.

Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanego postanowienia umownego. Postanowienie to znajduje się we wzorcu umowy „Regulamin Parku Linowego „SAMURAJ” Skoku Adrenaliny oraz Tyrolek” co najmniej od 17 sierpnia 2017 r., a zatem dłużej niż rok. Pomimo otrzymania pism od Prezesa UOKiK o podejrzeniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych Spółka nie zaprzestała ich

stosowania. Prezes Urzędu stwierdził długi okres stosowania postanowienia określonego w pkt I.6 sentencji decyzji.

Przy nakładaniu kary Prezes Urzędu uwzględnił, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zakazu, o którym mowa w art. 23a uokik, miało charakter nieumyślny.

Wyliczenie kwoty bazowej kary

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności, w szczególności okres stosowania klauzuli oraz jej przedmiot, dla postanowienia objętego niniejszą decyzją w pkt I.6. sentencji, ustalono kwotę bazową kary na [usunięto] obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. Spółka osiągnęła w roku obrotowym 2018 obrót w wysokości [usunięto] złotych. Zatem kwota bazowa kary wynosi [usunięto] złotych.

Okoliczności łagodzące i obciążające

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu stwierdził brak przesłanek łagodzących oraz obciążających.

Obliczenie kary

W wyniku powyższych kalkulacji ostateczna wysokość kary pieniężnej ustalona została na poziomie [usunięto] obrotu tego przedsiębiorcy za rok 2018 r. za naruszenie określone w pkt I.6.; tak obliczona kara pieniężna wynosi 3.917 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych), co stanowi [usunięto] maksymalnej kary, dopuszczalnej zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik.

Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

g) Postanowienie zawarte w pkt I.7. sentencji decyzji.

W zakresie stosowania przez Przedsiębiorcę niedozwolonego postanowienia umownego we wzorcu umowy, o którym mowa w pkt I.7 sentencji decyzji, Prezes Urzędu przy nakładaniu kary uwzględnił okoliczność, że kwestionowane postanowienie zostało zawarte we wzorcu umownym stworzonym przez Przedsiębiorcę jako profesjonalistę i stosowanym wobec konsumentów jako słabszych uczestników obrotu. W ocenie Prezesa Urzędu, nie ma wątpliwości, że zastosowanie klauzuli niedozwolonej jest przejawem nierównorzędnego traktowania konsumentów. Prezes Urzędu wziął przy tym pod uwagę, iż kwestionowane postanowienie wywołuje negatywne skutki w odniesieniu do pozaekonomicznych interesów konsumentów. Postanowienie wzorca umowy, o którym mowa w pkt I.7 sentencji decyzji, dotyczy bowiem wyłączenia odpowiedzialności Spółki za rzeczy pozostawione przez konsumentów na terenie parku rozrywki. Wskazać należy, że dobrym obyczajem jest zadbanie o to, by postanowienia nie przerzucały negatywnych skutków zdarzeń, do których doszło w trakcie świadczenia usług, wyłącznie na konsumenta oraz z jego pokrzywdzeniem. Uznać zatem można, że przedmiotowe postanowienia naruszają pozaekonomiczne interesy konsumentów.

Prezes UOKiK rozstrzygając wagę naruszeń uwzględnił również długi okres stosowania zakwestionowanego postanowienia umownego. Postanowienie to znajduje się we wzorcu umowy „Regulamin Średniego Parku Linowego ADVENTURE PARK” co najmniej od 17 sierpnia 2017 r., a zatem dłużej niż rok. Pomimo otrzymania pism od Prezesa UOKiK o podejrzeniu stosowania niedozwolonych postanowień umownych Spółka nie zaprzestała ich stosowania. Prezes Urzędu stwierdził długi okres stosowania postanowienia określonego w pkt I.6 sentencji decyzji.

Przy nakładaniu kary Prezes Urzędu uwzględnił, że naruszenie przez Przedsiębiorcę zakazu, o którym mowa w art. 23a uokik, miało charakter nieумыślny.

Wyliczenie kwoty bazowej kary

Mając na względzie powyżej przedstawione okoliczności, w szczególności okres stosowania klauzuli oraz jej przedmiot, dla postanowienia objętego niniejszą decyzją w pkt I.7. sentencji, ustalono kwotę bazową kary na [usunięto] obrotu osiągniętego przez Spółkę w 2018 r. Spółka osiągnęła w roku obrotowym 2018 obrót w wysokości [usunięto] złotych. Zatem kwota bazowa kary wynosi [usunięto] złotych.

Okoliczności łagodzące i obciążające

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu stwierdził brak przesłanek łagodzących oraz obciążających.

Obliczenie kary

W wyniku powyższych kalkulacji ostateczna wysokość kary pieniężnej ustalona została na poziomie [usunięto] obrotu tego przedsiębiorcy za rok 2018 r. za naruszenie określone w pkt I.7.; tak obliczona kara pieniężna wynosi 3.917 zł (słownie: trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych), co stanowi [usunięto] maksymalnej kary, dopuszczalnej zgodnie z art. 106 ust. 1 uokik.

Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

W uznaniu Prezesa Urzędu, kary w powyższej wysokości pozwolą zrealizować funkcję represyjną, tj. dolegliwość z tytułu działań uznanych za wprowadzające w błąd, jak również funkcje prewencji ogólnej (zniechęcania względem stosowania podobnych naruszeń w przyszłości przez innych uczestników rynku).

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w pkt IV sentencji decyzji.

Ad. V

Zgodnie z art. 80 ustawy okik Prezes UOKiK rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 ww. ustawy jeżeli w wyniku postępowania organ ochrony konsumentów stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany

ponieść koszty postępowania. W świetle natomiast art. 263 § 1 k.p.a. do kosztów postępowania zalicza się m.in. koszty doręczenia stronom pism urzędowych. Z kolei zgodnie z art. 264 § 1 ww. kodeksu, jednocześnie z wydaniem decyzji organ administracji publicznej ustala w drodze postanowienia wysokość kosztów postępowania, osoby zobowiązane do ich poniesienia oraz termin i sposób ich uiszczenia.

Postępowanie w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku organ ochrony konsumentów w punkcie I sentencji decyzji stwierdził naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa UOKiK ze stroną. W związku z powyższym, postanowiono obciążyć ww. przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 139,20 zł (słownie: sto trzydzieści dziewięć złotych dwadzieścia groszy).

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51 1010 1010 0078 7822 3100 0000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Mając na względzie ww. okoliczności należało orzec jak w pkt V sentencji decyzji.

Pouczenie

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy oklik karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr **51 1010 1010 0078 7822 3100 0000**.

Zgodnie z art. 81 ust. 1 ustawy oklik w związku z art. 479²⁸ § 2 k.p.c. - od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie w terminie miesiąca od dnia jej doręczenia.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 9 w związku z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2019 r., poz. 785 t.j.), odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów podlega opłacie stałej w kwocie 1000 zł.

Zgodnie z art. 103 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd może przyznać zwolnienie od kosztów sądowych osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niebędącej osobą prawną, której ustawa przyznaje zdolność prawną, jeżeli wykazała, że nie ma dostatecznych środków na ich uiszczenie.

Zgodnie z art. 105 ust. 1 i ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów sądowych należy zgłosić na piśmie lub ustnie do protokołu w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

Stosownie do treści art. 117 § 1, § 2, § 3 i § 4 k.p.c. strona zwolniona przez sąd od kosztów sądowych w całości lub części, może domagać się ustanowienia adwokata lub radcy prawnego. Osoba prawna lub inna jednostka organizacyjna, której ustawa przyznaje zdolność sądową, niezwolniona przez sąd od kosztów sądowych, może się domagać ustanowienia adwokata lub radcy prawnego, jeżeli wykaże, że nie ma dostatecznych środków na poniesienie kosztów wynagrodzenia adwokata lub radcy prawnego.

Wniosek o ustanowienie adwokata lub radcy prawnego strona zgłasza wraz z wnioskiem o zwolnienie od kosztów sądowych lub osobno, na piśmie lub ustnie do protokołu, w sądzie, w którym sprawa ma być wytoczona lub już się toczy.

W przypadku kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie V niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy okik w związku z art. 479³² § 1 i 2 ww. k.p.c. oraz stosownie do art. 264 § 2 k.p.a. w związku z art. 83 ustawy okik, stronie przysługuje zażalenie za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Lublinie do Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w terminie tygodniowym od dnia jej doręczenia.

*Z up.
Prezesa
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Dyrektor Delegatury
w Lublinie
Kamil Rolek*

Otrzymuje:

Adventure Park Sp. z o.o.
ul. Bernadowska 1
81-553 Gdynia

